

Pohif

97

Soor
Kristuse vägi

21 sm

NOOR KRISTUSE VÄGI

Püha sõda

„Meie oleme uskunud ja tundnud, et Sina oled Kristus, elava Jumala Poeg.“

Joh. 6. 69

Et ole midagi kahutavamalt kui sõda. See on jälle lahtis
pukkenud ja sõwardab haarata kogu maailma, kujuneda riikide
ja rahvaste vaheliseks võitluseks sin ja sinna peale. Kõiki
kristlaste südameid kurvastab eriti see tõsiasi, et need
on Euroopa kristlikud rahvad ja riigid, kes on jälle kristud
ajakaheritusele üksteise vastu. Kirikute bolanused ja manit-
sioonid ei ole võimata inimsugu sellest uuest katset-

Riigiraamatokoln.
№. S 3997
(10. 10. 39)

✓ ~~SP 4059~~

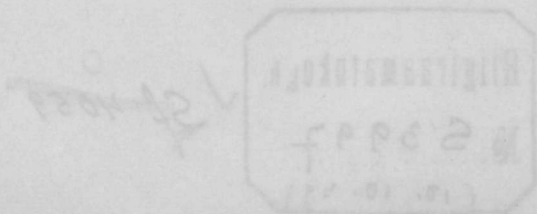
... peab võidus alati kestma ja
... ühigi raha, ega otsida kompro-
... sõda sõda sõda, mis peab alati olema seal,
... Kristuse evangeeliumi. Sellest sõjast küt-
... Paulus, väsimatu ja karmimatu võitleja, mis kõiki
... ühine, mis on ilmutatud kirjanduses ütles: „Et teie
... evangeeliumi ühe ühe, ega laste õndid
... millest vastate poole.“ See on sõja ühine

TALLINNA JAANI KOG. NOORTE KOONDUSE
VÄLJAANNE 1939

kat. os.
14. III 56.

NOOR KRISTUSE VÄGI

Need oleme usunud ja tund-
nud et meie oleme Kristuse elava
Jumala poeg.

TALLINNA JAANI KOG. NOORTE KOODUSE

F-ma J. Ratassepa trükk, Tallinn 1939.

Püha sõda.

„Ainult käituge Kristuse evangeeliumi vääriliselt, et ma kuuleksin teist, et te püsite ühes vaimus ja ühel meelel, võitlete evangeeliumi usu eest, ega lase endid heidutada mitte millestki vastase poolt.“

Fil. 1, 27. 28.

Ei ole midagi kohutavamamat kui sõda. See on jälle lahti puhkenud ja ähvardab haarata kogu maailma, kujuneda riikide ja rahvaste veriseks võitluseks elu ja surma peale. Kõikide kristlaste südameid kurvastab eriti see tõsiasi, et need on Euroopa kristlikud rahvad ja riigid, kes on jälle kistud sõjakeerisesse üksteise vastu. Kirikute hoiatused ja manitsused vältida sõda ja päästa inimsugu sellest uuest katastroofist on kahjuks olnud asjatud. Kristlaste ülesanne on nüüd vaikselt palvetada, et Jumal ise lõpetaks selle hirmsa ja mõttetu verevalamise ja annaks maailmale jälle tagasi rahu. Kunagi ei osata rahu väärtust hinnata paremini kui sõja päevil.

Aga Jumala riigi pärast peab võitlus alati kestma ja seal ei tohi vaimulik teha iialgi rahu, ega otsida kompromisse. See on püha usu sõda, mis peab alati olema seal, kus kuulutatakse Kristuse evangeeliumi. Sellest sõjast kutsub apostel Paulus, väsimatu ja kartmatu võitleja, meid kõiki osa võtma, kui ta ülalnimetatud kirjasõnas ütleb: „Et teie ühel meelel võitlete evangeeliumi usu eest, ega lase endid heidutada mitte milleski vastaste poolt.“ See on sõja hüüd apostli suust kartmatuks võitluseks, kuni vaenlane täiesti löödud ja ta jõud viimseni hävitatud.

Paljud tahaksid, et ristiinimestel ei oleks tarvis võidelda, et evangeelium oleks ainult rahu sõnum ja et kristlased võik-

sid segamata rahu maitsta osaduse õndsust Issandaga siin maa peal. Kuid ometi ei ole see nõnda võimalik, vaid kus iial evangeeliumit on kuulutatud ja kuulutatakse, sääl on ikka käinud ja käib ka praegugi kõige palavam võitlus. Kristus on ju ise ütelnud, et Tema ei ole tulnud tooma maa peale rahu, vaid tüli ja riidu, tuld ja mõõka. Need sõnad panevad jahmatama. Paljud tahaksid, et need sõnad ei seisaks evangeeliumis, aga nõnda on siiski kirjutatud ja ei või olla ühtegi kahtlust, et need on Issanda sõnad. Jeesus teatas, et Tema rõõmusõnum toob paratamatult kaasa kõige ägedama võitluse ja sellest ei saa kuidagi mööda hiilida. See seisab ristiusu olus, et peab tekkima rahutus ja võitlus igal pool, kuhu tungib evangeelium. Valgusel peab tekkima võitlus pimedusega ja headus peab võitlema kurjuse vastu. Kus Kristus on, seal ei saa läbi ilma võitluseta. Kes tahab ainult rahu iga hinna eest, see peab end Kristusest eemale hoidma, sest muidu ta kistakse kaasa võitlejate ridadesse. Kristus ütleb, et kus Tema on, seal peavad olema ka Tema sulased. Muidu on nad laisad, arad ja poolikud ning ei kõlba kuhugi. Mis on selle usuvõitluse eesmärk? Et evangeeliumi vägi tungiks igale poole, läbistaks südamed ja paneks enese kõikjal maksma, ning võidaks maailma Kristusele, nii et kõik kuuluks Temale. See tähendab hiigla revolutsiooni maailmas, mis ei või rahu-likult ja vaikselt toimuda, ilma võitluseta. Kõige pealt peab Kristus pääsema võidule meie endi südameis, kes me tahame Tema omad olla ja Temale vallutada maailma. Seda paneb apostel meile südamele, kui ta kõige pealt ütleb: „Ainult käituge Kristuse evangeeliumile vääriliselt.“ Sellega tahab apostel ütelda: ärge olge kristlased ainult sõnades, vaid ka tegudes; tunnistage Jeesust Issandaks mitte ainult keelega, vaid ka eluga, mis peab olema kooskõlas evangeeliumi vaimuga. See manitsus on arusaadav ja endastmõistetav. Mis maksaksid meie sõnad ja tunnistused Kristusest, kui Tema ei ole mitte saanud kuningaks meie üle ja kui meie käitumine näitaks, et meie ei ole väärt kristlase nime kandma.

See on raske eesmärk, käituda Kristuse evangeeliumi vääriliselt. See nõuab meilt suurt enesesalgamist ja uuestisündi. Meie patune ja kõrk mina ja liha ning veri sõdivad selle vastu. Aga võimatu ei ole see siiski, sest Issand ei nõua meilt midagi, mida oleks võimatu täita. Jõud selleks tuleb ülevalt Issanda käest evangeeliumi läbi. Jumala sõna on elav ja vägev ning teravam kui ükski kaheterane mõök ja tungib läbi, lõhestab hinge ja vaimu, liikmed ja üdi ning teeb ka kõige salajasemadki mõtted avalikuks. (Heebrea 4,

12. 13.). Ta aitab meid patu tundmisele ja paiskab Issanda ette maha põrmu. Aga evangeelium on ka suur rõõmusõnum patustele, kes tahavad meelt parandada, suur amnestia kuulutus kõigile, kes ei looda muule kui ainult Jumala halastusele ning andeksandmisele. Ja evangeeliumist hoovab välja Jumala vägi, mis loob südamed uueks, nii et meie suudame käituda, nagu apostel manitseb, Kristuse evangeeliumi väärikselt, nii kaua kui meie ei lange välja osadusest Issandaga.

Viimaks manitseb meid apostel: „et teie püsite ühes vaimus ja ühel meelel, minuga võitlete evangeeliumi usu eest.“ See on võitluse taktika, mida Paulus siin meile õpetab, et vaenlast lüüa. Sõjas on väga tähtis, et sõjavägi teaks, mille eest ta võitleb, et kõigil oleks üks ning sama eesmärk ja et võitlejate read oleksid tihedalt koondatud. Praeguses sõjas katsutakse tekitada segadust vaenlaste ridades just sellega, et püütakse külvata võitlejais kahtlust, kas võideldakse ka küllalt õige asja eest. Samuti püütakse demoraliseerida vaenlast tekitades kahtlust võiduvõimalustesse. See on ikka olnud ka ristiinimeste häda, et nad ei ole alati võidelnud evangeeliumi eest, et neil ei ole olnud küllalt ühtmeelt ning küllalt võidulootust. Ka tänapäeval on see kahjuks nõnda. Nüüd, kus Jumala vastase jõud ründavad Kristuse evangeeliumi enam kui kunagi varem kõigi vahenditega, on ristiinimesed omavahel tülis ja riisus. Vaieldakse ja tülitsetakse evangeeliumi tõdede ümber ja ei saada neist enam ühel viisil aru. Ühelele on Piibel ka tänapäeval veel Jumala Sõna, mille alla tuleb end paenutada tingimusteta. Teised nimetavad ainult Piiblit Jumala Sõnaks, seavad selle juures iseendid aga Piiblist kõrgemale ja seletavad Pühakirja nõnda, kuidas see kellelegi meeldib ja nõnda kuidas see „ajavaimule“ näib vastavat. Mõned teevad seda koguni Kristuse nimel ja ütlevad, kui Kristus elaks tänapäeval, ütleks Ta ühte ja teist hoopis teistsiti, kui on kirjutatud mäejutluses ja mujal. Kolmandad on salakavalad ja ütlevad, et nad paenutavat ju endid täielikult Jumala Sõna alla, nende teod aga käivad hoopis teist teed. Just nende viimaste näol ähvardab kristlust ka tänapäeval kõige suurem hädaoht. Nende kohta ütleb Issand: „Hoiduge valeprohvetitest, kes tulevad teie juurde lammaste rõivastes, aga seestpidi on nad kiskjad hundid. Nende viljast peate neid tundma.“ (Matt. 7, 15. 16.). Apostel, manitsedes, et meie püsiksime ühes vaimus ja temaga ühel meelel võitleksime usu eest, tahab sellega hoiatada ka igäüht meist üksikult, et keegi ei võtaks vastu vale evangeeliumi, mis ei ole Kristuse evangeelium ja mida apostel ei ole õpetanud. See ei tä-

henda mitte ainult ühise frondi lõhkumist ja nõrgestamist, vaid eksitajatele ja eksitatuile isiklikku hukatust ning kadu. Kes lahkub Kristuse evangeeliumist, see peab paratamatult hukka minema.

Soovin, et Jaani koguduse noored, pühitsedes oma koondu-
duse 10. aastapäeva, võtaksid need apostli manitsused südame-
messe: võidelve selge ja puhta evangeeliumi usu eest, pi-
dage üksmeelt vaimus ja olge väärikad ning kartmatud Kristu-
tuse sõdurid pühas ususõjas. Koondusele on asutajate poolt
seatud kindel siht ja eesmärk: koguda noori Jumala Sõna
ümber ja kasvatada väärilisteks võitlejateks Kristuse evan-
geeliumi vaimus ning väes. Senini on sellest sihist ning ees-
märgist ikka ustavalt kinni peetud ja võõras vaim ei ole suut-
nud tungida meie Noorte Koonduse tööväljadele. Seepärast
on Jumal meie tööd ka õnnistanud ja paljud noored võivad
rõõmuga tunnistada: Jeesus on minu kuningas ja Issand.
Olgu meie kõikide ühine soov ja palve, et see jääks nõnda ka
edaspidi. Ükskõik millistele aegadele meie peaksime ka vas-
tu minema, aga see siht ja suund peab jääma. Ja kui meie
võitleme nagu kohus ja loodame Issanda abile, ei jäta Tema
meid mitte maha ja meie ei lase endid heidutada ei milleski
vastaste poolt. „See on neile hukatuse, aga teile päästetä-
hiseks Jumalalt“, ütleb apostel lõpuks. Hoidkem sellest tähi-
sest alati ja ustavalt kinni. Aamen.

Praost Hans Kubu.

Ons nõtrus meil, siis Tall on tugev!

Teid ei ole veel tabanud muud kui
inimlik kiusatus; aga ustav on Jumal,
kes ei lase teid kiusata enam, kui te
suudate kanda, vaid ühes kiusatusega
valmistab ka pääsu, nii et te suudak-
site kanda. 1. Kor. 10, 13.

Kristlased siin maailmas elavad aegade vahel,
kahe aja vahel. Nad on väljas Egiptusest, aga veel
mitte Kaananis. Lähtunud stardipunktist, aga veel mitte
finišis. Teele asunud, aga veel mitte pärale jõudnud. See pole
lühike pingutus, vaid kestvusjooks, maraton. Ja seepärast on
see aeg kohutavalt kardetav. Sest siin pole midagi peale ha-

kata vaimustusega ja hetkeliste tunnetega. Vaimustusest
jatkuks võibolla vaid lühikeseks jooksuks. Seda olete ka teie,
Jaani koguduse noored, küllalt sageli kogenud.

Jumala armust olete teie nüüd võinud asuda pikemale
teele. Ja see pikk tee on kahesuguselt kardetav. Es m a l t
oma pikkuse poolest. Vahepeal võib siht ununeda. Meie ini-
mesed oleme ses suhtes väga halva mäluaga. Meile võib äkki
näida, et olemegi sihil. Ja teiseks meile võib näida, et
kõik eranditult saavad võidust osa. Meie unustame võistluse.
Meie unustame, et õndsus pole asi, millega võib mängida.
Meie oleme veel jooksmas. Ap. Paulus arutab samas peatükis
eespool: k õ i k r i s t i t i M o o s e s e s s e p i l v e s j a v e r e s , k õ i k
s õ i d s a m a v a i m u l i k k u r o o g a , k õ i k j õ i d s a m a v a i m u l i k -
k u j o o k i . N õ n d a a r u t a m e k a m e i e . M e i e k õ i k o l e m e r i s t i -
t u d . M e i e k õ i k o l e m e l e e r i t a t u d . M e i e k õ i k o l e -
m e o m a K o o n d u s e l i i k m e d . J a o m e t i ü t l e b a p . P a u l u s e d a s i :
A g a s u u r e m h u l k n e n d e s t e i o l n u d J u m a l a m e e l e p ä r a s t ,
s e s t n a d l ö ö d i m a h a k ö r v e s .

See saatus seisab ka meie silmade ees. Miks? Jeesus ta-
hab, et meie Teda t õ s i s e l t võtaksime. Kristus ei ütle, et
see elu oleks viimne või suurim väärtus. Aga Ta tahab, et
meie ka selle väärtusega oskaksime nõnda targasti ümber
käia. Maailmainimestel on üks siht, üks püüdmine. Meil
kristlastel pole sageli mingit sihti. Oleme rahul selle elu
mugavusega ja oleme rahul ka sellega, et meile kuulutatakse
lunastust Kristuses. See võimaldab meile „naeratades pattu
teha.“ Aga patt on kohutavalt t õ s i n e asi. Patt
võib meilt kõik röövida. Seepärast on ka noorte koonduse
liikmeks olemine kohutavalt kardetav asi. Meisse võib rahu
ja enesekindlus tekkida, otsegu oleks ammu kõik läbi võidel-
dud ja korras. Aga siis meie unustame, et meil pole võitlemist
vere ega lihaga. Vaenlane, kes meie taga luurab, on kõige
tõsisemalt võetav vastane. Seepärast ei saa meie elu olla
mugav lebamine enesekindlusel, ta ei saa olla unelus või
sonimine. Meie elu olgu t õ e l i n e , olgu v õ i t l u s j a e l u
I s s a n d a l e .

Seepärast ütlebki Paulus: Kuulge, finišiajad hakkavad
ligi jõudma. Teie olete hästi võidelnud, teie olete ka kriisi-
ajad üle elanud Issanda armust. Aga teid pole ka veel midagi
muud tabanud kui inimlik kiusatus. Ma ei tahaks teid kohu-
tada, armsad noored. Aga Püha Kirja põhjal ma pean kin-
nitama: maailma lõpuajad jõuavad meie vastu. Ja kui meie
tõelise valiku ette jõuame, siis alles saame aru valiku tõsi-
dusest. Siis alles näeme, kui lõpmatult närused ja viletsad

oleme meie, inimesed. Siis võib tulla aegu, kus meie näeme oma nõtrust ta täies sügavuses. Siis võib tulla kiusatusi, mida ükski inimene ei jaksa kanda. Siis võivad Noorte Koonduses tulla sõelumisajad. Aga see aeg on siis ka kõige aulisem ja kaunim. Sest see on meie lunastamise aeg. Siis rebitakse finišlint. Sest ustav on Jumal, kes ühes kiusatusega valmistab ka pääsu, et te suudaksite kanda.

Patt ja kiusatus on kohutavalt tõsised asjad.

Aga arm on kõikumatult tõeline neile, kes seda tõeliselt igatsevad.

Ons nõtrust meil, siis Tall on tugev,

Meil vaesus, Issand rikas on.

Õp. mag. K. Tiit.

Kasvamine iseseisvale usule.

„Meie ei usu mitte enam Sinu kõne pärast; sest meie oleme ise kuulnud ja teame, et seesinane on tõesti maailma Önnistegija.“

Joh. 4, 42.

Kord saabub iga noore inimese elus suur ja tähtis hetk, kus ta lapseeas astub iseseisva inimese ellu. Siis saab kogu elu, mis enne oli nagu kauge unistus, tõeliseks.

Ka usuline kasvamine põhjeneb alguses teiste kõnele, juhatustele ja õpetustele. Need on meile tähtsad ning neist oleneb meie usuline tunnetus. Meil puudub veel oma kogemus ja oma isiklik usuolu.

Samaaria rahva usk oli ka rajatud naise kõnele, kellele Jeesus eluvett oli andnud. Naine tunnistas ja rahvas uskus. Aga alles siis, kui see rahvas Jeesust ennast nägi ja Tema kõnet kuulis, leidis ta isikliku, elava usu. „Sest meie ise oleme kuulnud ja teame, et seesinane on tõesti maailma Önnistegija.“

See on usulise kasvatuses siht: inimene viia isiklikku kontakti Jeesuse endaga. Siis ei ole ta mitte enam ärarippuv teiste alalisest juhtimisest, nende eksimustest ja meeleoludest, vaid ta on otsekohe Jeesuse enda hoiu all. See on usuline iseseisvus. Ja see on evlut. kiriku liikme väärtuslikem aare. „Isa ise armastab teid...“

Kui vaatame tagasi meie Noorte Koonduse kümneaastasele tegevusele tagasi, siis näeme seal sarnast kasvamist. Paljud noored inimesed on endale Jeesuses leidnud Õnnistegija. Nad on usuliselt küpseks ja iseseisvaks. Nad omavad isikliku Õnnistegija. Nad on temaga alalises isiklikus kontaktis. Nagu Jeesuse ise ütleb: „Mina nende sees ja sina minu sees.“ „Mina sinu, sina minu oma...“

Noorte Koondus on meie kogudusele andnud nii mõnegi elava, väärtusliku liikme. Kes elu leidis, see läks ja rakendas selle teiste teenimisele. Nad töötavad

Noorte Koonduse Juhatus 10.-dal tegevusaastal.

Istuvad vasakult: õp. A. Täheväli, hra A. Annus — kog. juhatuses esin-daja, E. Volmer — esinaine, praost H. Kubu, õp. B. Hasselblatt, õp. mag. L. Teder — noorsootöö õpetaja. Seisavad: L. Haberkorn — lae-
kur, A. Randna, A. Berends, I. Reidak — kirjatöötaja, E. Samuel.

vaestehoolekande alal, peavad lastejumalateenistusi ja pühapävakoole, juhatavad leerieelsete noorte rühmi, kau-nistavad lauluga jumalateenistusi ja töötavad kõigil kogu-duse elu aladel. Rõõmsas osasaamises ja armastuses Õn-nistegijaga ja üksteisega on nad nurisemata võitnud kõik r a s k u s e d ja p u u d u s e d. Ei ole olnud õiget koosole-mise kohta, ei ole sageli olnud õiget arusaamistki nende töö tarvidusest ja tähtsusest . . .

Ühed tulevad juurde, teised kaovad. Nagu värsket voo-lav vesi on nende koosseis. Aga ükski ei saa enam minna

puutumatuult. Mõni märk jääb südamesse, millest teised tunnevad: „Ka seesinane oli Temaga...“ Ja mitmed on läinud kindla usuga Jeesuse juurde, igavese kevade- ja päikese- maale, kus nad lahutamata osasaamises tohivad olla Temaga. Nemad paistavad „nagu taevalaotuse paiste, kes palju saadavad õiguse teele, kui tähed ikka ja igavesti“ (Taan. 12, 3).

Isikliku osasaamise Jeesusega on noored leidnud Jumala Sõnast. Sest Jeesus ise on lihakssaanud Sõna. Sõna juurde tulla, tähendab Jeesuse juurde tulla. Sõna järele käia, tähendab Jeesuse järele käia. Seepärast on järjekindlad piiblitunnid ja Jumala Sõnas juurdumine olnud väärtuslikem osa noorte usulises arenemises. Ja igaüks, kes tunneb teiste noorte organisatsioonide tööd, kus Jumala Sõna ei ole mitte kõige töö alus, võib ise veenduda, et Sõna loob uue südame ja uue inimese. Kunstlik kasvatus annab ilusad harjumused ja korralliku elu ning iseloomu. Aga ta ei muuda midagi inimeses põhjalikult. Aga Jumala Sõnas on vägi, mis kõik uueks teeb. Seepärast ei ole Jeesus noortele olnud mitte ilus eesküju, vaid Ta on olnud nende elu. Temaga ja Temas elamine nagu liige ihu küljes, või oks puu küljes — see oli uue elu jõuallikas. See on isiklik tunnetus, kogemus ja igapäevane, igahetkeline isiklik elu. Elu Kristuses.

Kümme aastat on küllalt pikk aeg. Jumal on kõigest läbi kannnud. Koondus on kasvanud tugevaks seespidi ja välispidi. Ja kui mõnikord saatan tuli ja justkui nisu sõelus, siis tundsimme, Jeesus kostis ja palus meie eest. Noorte Koondus, mida paljud vanemad koguduse tegelased asutamisel vastu võtsid ebasõbralikult ja umbusklikult, on saanud õnnistuseks noortele endile ja kogudusele.

Uut aastakümnet alates jäägu vana põhi kindlasti püsima. Ja kuna meie kümnes aastapäev ühte langeb eesti-keelse Piibli kahesaja aasta juubeliga, siis olgu kõigile noortele juhiseks: Jumala Sõna jäägu meie töö ja elu põhjaks ka edaspidistel aastakümnetel. Siis saab meile selgeks, mis üks inglise usumees ütleb: „Meie võime olla täiesti kindlad kolmes asjas. Esiteks: mida meie Issand meil käsib, seda Ta ka tahab, et me teeksim e. Teiseks: mida Ta meil käsib, see on alati meile häa. Kolmandaks: mida Ta käsib, seda Ta aitab meil teha.“

Isiklikus kontaktis Jeesusega kogeme seda, mis Ta oma järelkäijatele töötab: „minu ike on hea ja minu koorem on kerge.“

Õpet. A. Täheväli.

Mis mulle veel vaja on?

See küsimus tuli noore inimese igatsevast südamest. See noor inimene, kes tahtis kõige paremat, ilusamat, kes otsis Jumala riiki, kes ta oli sellele riigile juba õige ligidal, tundis, et temal siiski veel midagi puudub, veel midagi vaja on. Ta ei teadnud, mis temal puudub, aga ta aimas, et temal siiski veel midagi vaja on, et jõuda igatsetud eesmärgile.

Kas tunneme selles noores inimeses enese? — Meiegi tahame kõige paremat, püüame selle poole, mis õilis ja ilus,

Tallinna Jaani N. K. piiblitunni rühm.

vahest võibolla vaid igatsetes, kuid on vist iga ausa noore inimese südames tõeline tahtmine jõuda kõige ilusamale ja kaunimale eesmärgile.

Kuid ühtlasi tunneb ka iga aus noor inimene, et temal veel lõpmata palju puudub selleks, et olla täiuslik, et olla ise enesega rahul, et teised inimesed, et ta sõbrad oleksid temaga rahul, veel enam aga, et Jumal oleks temaga rahul.

Niisugune aus noor inimene katsub siis enese läbi, ta otsib abinõusid ja võimalusi, kuidas vabaneda oma eksi-

tustest, puudustest ja korratustest, et aga jõuda lähemale seatud eesmärgile.

Kui meil on siis isalik nõuandja ja sõber, kellele vaatame kui eeskujule, ja kui oleme jõudnud otsusele ja selgusele, et ka tema silmis meil veel palju puudub, siis läheneme temale usaldades ja küsime: mis minul veel vaja on, milles olen eksinud, mida pean tegema, et vabaneda oma eksitustest ja puudustest? — Selle ustava ja hea sõbra nõu võtame kuulda ja tahame siis ka sellekohaselt talitada.

Ühiselt tuleme oma koguduse noortega noortetöö 10. aastapäeval oma parima sõbra Jeesuse juurde. Me vaatame tänumeelega teele, mis aastate jooksul käidud, me südamest tõuseb kiitus Issanda poole, et Ta ei ole keelanud meile oma rohket õnnistust, mis Ta jagab oma Sõnalaibi, kuid siiski tunneme meiegi, et peame seisma küll igakord, kui kokku tuleme, aga iseäranis tänasel tähtpäeval Issanda ees selle palve ja igatsusega: mis minule veel vaja on? Ütle Sina mulle seda.

Noorele mehele, kes selle küsimusega astus Jeesuse ette, kostis Issand: müü kõik, mis sinul on ja anna vaestele, siis on sul varandus taevas — see on: kisu lahti oma süda sellest, mille küljes ta veel ripub.

Meilegi ütleb Issand: kisu lahti oma süda sellest, mis maine, kisu ennast lahti kõigest, mis sind veel takistab täie andumusega järgimast Jeesust.

Seda on meile vaja igapäev, sest igapäev uuesti tahab maailm meid enese külge köita. Seepärast peame igapäev uuesti Issandale usalduma. Mitte ainult tähtpäevil vaimustust tundma, mitte ainult pühapäeviti ja piiblitundides, vaid igapäev, igasuguses olukorras peame, ei, tohime Jeesust järgida.

Õp. B. Hasselblatt.

Pea meeles Jeesust Kristust.

2. Tiim. 2, 8.

See oli kümme aastat tagasi, kui väike rühm Tallinna Jaani koguduse noori tuli kokku selleks, et seada üles eesmärgid ja sihid töötamiseks Issanda viinamäel. Küllap oli südames kahtlusi ja puudusid nagu kindlad suunad, kuid sellest hoolimata pandi külge käed, et hakata ajama esimesi vagusid kavatsetud tööpöllul.

Jumala armust on võidud teha seda tööd kümme aastat ja rohke õnnistusega. See oli küll raske ja vaevarikas algus, sest kogu töö eesmärgiks oli kuulutada Jeesust Kristust. Meil kõigil on aga teada, missugune on praegusel ajal tavaline suhtumine Kristuse isikusse ja ega see polnud teistsugune kümnegi aasta eest. Tänapäeva inimesele kõnelda Kristusest, see tähendab sageli anda talle ainult põhjust pilkeks ja naeruks. Ja ometi oli see väike rühm noori tundnud Kristuse elustavat väge oma hinges ja seepärast otsustati seda ha-

N. K. laulukoor kümnendal tegevusaastal.

kata kuulutama ka teisile, veeretatagu selle eesmärgi taotlemine ette milliseid raskuseid tahes.

Millest on aga tingitud sarnane üleolev ja põlastav suhtumine Kristusesse? Kas ei ole juba ülearune tänapäev veel kuulutada Kristust, sest on ju nii palju-palju, millest kõnelda? On nii lõpmata palju kõrgeid eesmärke, mis seatakse silmade ette kõigile, eriti aga noorile. Eks kõnelda sellest, et inimene peab olema tugev ja jõuline. Ta peab olema suuteline sammuma läbi elu. Ta peab ennast karastama elutormide vastu. Peab koguma jõudu, et seista tugevana ja kindlana. Ja kes eriti noorist ei tahaks olla jõuline, et ta võiks jääda seisma kõiges. Kõige selle tulemus on aga see, et inimene hakkab lootma endale. Ei tundu olevat mingit tarvidust ot-

sida seda, kes võiks aidata ja juhtida, sest ollakse ju ise küllalt tugev.

On täiesti arusaadav ja tänapäeva noorile iseloomustav ühe noormehe vastus kellegi kristlasele, kes oli kuulutanud talle evaangeliumit, kuid see viimasele ütles: „Ma olen endaga täiesti rahul nii, nagu ma olen.“ Ta arvas enda omavat kõik. Oli ta ju noor ja elujõuline, kehaliselt tugev, vaimliselt terve, — ja mida pidi ta vajama veel. Miks ei pidanud ta endaga olema rahul! Kuid tõsiselt oli talle vastanud kristlane: „Armas sõber, on täiesti tähtsusetu, kas olete endaga rahul või mitte. Aga peab olema küsimuseks, millele peate saama kord vastuse, kas on teiega rahul ka Jumal.“

On täiesti haruldaseks nähteks ja pole ka sugugi endalt kerge küsida: „Mis ütleb Jumal minu elu kohta?“ Esitanud endale sarnase küsimuse hakkab inimene otsima enda elust puudusi ja vigu. Seda aga põhjendatult. Ja selgub üllatav nähe. Senini endaga kõigiti rahul olnud inimene hakkab nägema enda juures puudusi, — puudusi, millest varem polnud aimugi. Avanevad silmad patu nägemiseks, kohutava patu nägemiseks, mis võimsalt kisub meid põhjatu kuristiku poole. Pilk muutub tõsiseks, nägu murelikuks. Ahastusega vaadatakse vastu sügavusele, kuhu langemine meid ähvardab iga silmapilk ja tahtmatult libiseb üle huulte karjatav küsimus: „Kes aitab?“

Kes võib siis aidata? Eks ole see Jeesus Kristus, — see, kes tuli päästma oma rahvast nende pattudest. Ta seisab sarnase jõuetu ja väeti inimese ees avatud käsi. See varem arvatud tugevus ja jõud on kadunud. Kõik on purunenud. Ja nüüd on Kristus see, kes võib ja ainukesena saab aidata. Oled sa seda tundnud? Eks ole sa kümne aasta jooksul oma koonduses liikudes ikka kuulnud Jeesuse ütelust ja kutset: „Tule, mina aitan!“ Paljud on möödunud sellest kutsesest hoolimata. Kui küll ka nendele on Jumala Sõna alati kinnitanud: „Nõnda sa ei kõlba Jumalale,“ nad on ometi läinud edasi endist teed. Mõned on püüdnud sellele kutsele ka järgneda, kuid peagi on nad selle unustanud.

Aga sina! Eks kohkunud sa oma elu ja patu pärast. Eks olnud sul häbi, et senini olid lootnud endale ja nüüd seisid keset elu nii jõuetuna ning väetina.

Kuid vaevalt tarvitses sul jääda hetkeks seisatuma ja sa nägid enda ees Jeesust, kes seisis sinu poole sirutatud käsi ja ütles: „Tule, ma teen su tugevaks!“ Võib olla sa kahtlesid viivitamatult Ta juurde minna, kuid aeglaselt hakkasid sa

ometi Talle lähenema. Ja siis kogesid sa imet. Iga sammuga muutus sind senini rõhunud koorem kergemaks ja kui olid leidnud tõelise ühenduse Jeesusega, siis olid sa täiesti vaba. Sa otsisid abi ja ainult otsijat aitas Jeesus. Sa pead otsima, siis Ta aitab. Sa leidsid õndsuse ja said kindla veende, et nüüd kõlbad sa kõigiti Jumalale, sest kes on Kristuses ja Kristus temas, see kõlbab Jumalale nüüd ja kord igavesti.

Ja kui seda tegi Kristus, kas tahad minna Tast kaugele rändama endiseid patu teid? Ei! See oleks kohutav. Ära siis tagane enam sellest heldest abistajast, vaid mõlkugu sul alaliselt mõttes see apostli manitsus: „Pea meeles Jeesust Kristust!“ Aamen.

Õp. J. Juhkental.

Tööst ja võitlusist Noorte Koguduses esimesel kuuel aastal 1929–1935.

Mõeldes tagasi Noorte Koguduse asutamisele ja selle esimesile tööaastale, tuleb meelde kõigepealt see päikese- paisteline kevadine, rõõmus ja jõuline tööaeg meie kiriku noorsoo- ja äratustöös, kus iga töötēja omal kohal töötas ja võitles täis seesmist rõõmu ja väge.

Igast vähemastki algatusest ja tööst meie kirikus puhta ja selge Jumalasõna alusel tunti kõikjal ühtlaselt rõõmu. Puudusid seesmised lahkkelid kui niisugused täiesti. Ka kirikuvalitsus eesotsas piiskop J. Kukk'ega seisis meiega ühisel võitlusrindel meid kõigiti usaldades ja toetades nii palju kui seda sealtpoolt vajati.

Ei unune vist kunagi ühegi selleaegsest noorsootööst osavõtnud noore ega vanema kirikutegelase meelest õhtud, kus kadunud piiskop J. Kukk algusest kuni lõpuni tundide viisi viibis meie Noorte Koguduse aastapäevadel, tundes end noorena noorte keskel . . .

Sel ajal tundus midagi sarnast, mille kohta Pühakirjas on öeldud: neil oli üks süda ja meel. Vaim oli üks, mis ehitas.

Need kevadised ajad aga möödusid. Ja õieti peabki see nii olema, kuigi meie tahaksime, et need ei lõpeks kunagi.

Saabusid süvenemise ja seesmise kasvamise ajad, millele järgnes pikk, tuuline, tormine ja sadune sügisene ajajärk . . .

Püüame nüüd kümne aasta möödudes heita mõne lühikesse pilgu tagasi esimese kuue aasta tööle ja võitlusile meie Noorte Koguduses, mis lähedalt on seotud ka kogu meie kiriku noorsootööga neil aastail.

Tuletame meelde kõigepealt mõne reaga seda olukorda meie kiriku noorsootöös, mis valitses meie Noorte Koguduse asutamise ajal.

Üldist kiriklikku noorsootööd sel ajal veel ei olnud. Oli küll juba asutatud kiriku Noorsootöö Sekretariaat, kes seda tööd pidi hakkama korraldama. Selle tähtsus sel ajal seisis vist küll peamiselt selles, et oli juba jõutud üldise kirikliku noorsootöö vajaduse äratundmisele. Tunti, et kirikul on kohustusi oma noorte vastu ja et neid on tarvis hakata koondama. Põhimõtete selgitamisele aga veel ei olnud jõutud. Selle järele ei tuntud veel vajadustki.

Üksikute koguduste juures olid küll juba tegutsemas väikesed noorte grupid „Jeesuse Sõprade“ nime all, kus valitses tõsine usuline elu ja mõnede koguduste juurde olid asutatud ka suurema osavõtjate hulgaga Noorte Ühingud, kus valitses aga täiesti ilmalik vaim ja meelsus. Ka meie Jaani koguduse juures oli mõnd aastat tegutsenud niisugune ilmalik noorte ühing, mis aga oma tegevuse nüüd juba oli lõpetanud.

Mäletan, kui leerist lahti saades, meid oli kutsutud külla sellele Noorte Ühingule aastal 1924 ja ma teatavat piinlikust tundsin kui teelauale järgnes kokkukutsutuile tants . . .

On iseenesest ilma pikemata selge, et niisuguses õhkkonnas ei saanud olla juttugi kiriklikust noorte usulisest liikumisest või üldse noorte koondamisest usulise eesmärgiga Piibli järele. See oli kõike muud, aga mitte seda. Neid ühinguid tunti ka ainult peajasjalikult oma koguduse piirides.

Kristlik noorsooliikumine, mida sel ajal üldisemalt tunti oli meile Ameerikast saadetud juhtidega Noorte Meeste Kristlikud Ühingud ja Noorte Naiste Kristlikud Ühingud. Põhjus, miks need ühingud nii kiirelt üldiselt tuttavaks said, seisab selles, et neil oli kasutada suured rahasummad oma tegevuse alustamisel ja siis veel näilise juhtkonna organiseerimise meetod, mille varal kutsuti mitmesugustesse komiteedesse ja toetajate ringidesse linna ja riigi seltskonna ja avaliku elu tegelasi, kellel oli juba üldsusele midagi ütlev nimi. Nende seltskonnategelaste ligitõmbamisele mõjus aga otsustavalt kaasa ameeriklaste seletus, et kiriku töömeetodid on noorte haaramiseks ja kirikute juurde koondamiseks liig vananenud. Seletati, et noorte juurde ei saa minna täna-

päeval enam ainult Piibliraamatuga ja harduskoosolekutega, vaid ainult veel kaudsete töömeetoditega. See tähendas, et noori pidi kutsutama kõigepealt Noorte Meeste ja Naiste Kristlikkude Ühingute võimlussaalidesse, keeltekursustele, mitmesugustesse noorte ringidesse väga mitmesuguse programmiga, hiljem ka autokursustele, tantsupidudele jne., kus sõnagi ei räägitud usust. Ainult üht pisikest osa noortest arvati võivat kutsuda ka tõesti vähese osavõtjate arvuga piiblitundidesse.

On loomulik, et sellise tegevusega kristlikkudesse ühingutesse oli alul võimalik koondada väga mitmesuguste huvi-

Noorte Koguduse asutamiskomisjon ühes õpetajatega.

dega noori — ka täiesti Jumala salgajaid, kellele mõneajalise ühingute tööst osavõtmise järele püüti selgeks teha, et nad nüüd tõesti ongi kristlased, kuna nad ju „kristlikust“ tööst on nii innukalt osa võtnud.

Seejuures ei tarvitsenud niisugused „kristlased“ sugugi osa võtta piiblitundidest. Nad ei tarvitsenud lugeda piiblit ega palvetada. Jatkus juba võimlussaalist, pühapäevaõhtustest loengutest ja kinoetendustest osavõtmisest. Ja kui mõni oma aega ohverdas samadel õhtutel võimlusaali ukse juures pääsmete müümiseks, siis nimetati seda juba ennastohverdavaks ligimese teenimiseks. Et nende kristlikkude

ühingute liikmeid alatiste kirikuskäijate hulgast ei võinud otsida, on iseenesestki juba selge. Kui keegi julges rääkima hakata piiblitlugemisest, palvetamisest või kirikuskäimisest, siis oli tavaliselt vastus: ega me ju vagatsejad ei ole. Seda ütles meile realkoolis ka üks kooliõpetajaist, kui ta sooja südamega soovitas meile osa võtta Noorte Meeste Kristliku Ühingu tööst. Seal ei ole kristlikkus niisugune nagu meie seda oleme seni mõistnud. Ega seal piibliga ega palvetundidega midagi tegemist ole. —

Ja nii ta ka oli. Rahu ja rõõmu järele igatsevast südamest ei kõnelnud keegi. Võõrad olid sõnad patt ja arm. Küll võis vahest kuulda mõnda kõnet iseloomu kasvatamisest jne., aga Jeesuse kannatamisest, surmast ja ohvrivõerest ei midagi.

Kas võis siis imestada, et igauks, olgu siis noor või vana, kes tuli Jumala armu järele igatseja südamega, sageli kooramatud patu ahelatega, otsima kristlikust ühingust abi ja tuge, pidi siit pettunult eemalduma. Siin ei murtud patu meelevalda, vaid kinnitati sellele eluõigust.

Mitmed usklikud vanemad lubasid rõõmuga oma lapsi minna kristlikku ühingusse ilma, et oleksid aimanudki, et nad seega andsid neile tihti loa minna tantsupidudele.

See pidi olema siis kristlik noorsooliikumine, mis pidi kirikust eemalejäänud noored tooma jälle tagasi kiriku rüppe. Paljud, isegi väga paljud kirikuõpetajaidki meie kirikus võtsid omaks nende ühingute seisukohad ja lootsid sellest meie kirikule kasu ja pääsmist.

Kuivõrd suur mõju neil Noorte Meeste ja Noorte Naiste Kristlikel Ühinguil oli juba meie kirikutegelasile — isegi juhtivaile neist, näitab asjaolu, et kui loodi kirikliku noorsootöö keskkohaks Noorsootöö Sekretariaat, siis olid just nende ühingute juhtivad jõud kutsutud organiseerima ja juhtima ka meie kiriklikku noorsootööd.

Kogu kristlik noorte töö pidi alluma Noorsootöö Sekretariaadile, aga ei allunud sellele ainult need Noorte Meeste ja Noorte Naiste Kristlikud Ühingud. Need olid kutsutud ainult juhtima!

Samal ajal tegutsesid agaralt ka lahkusuliste juures noorte osakonnad ja noorte ühingud. Siin kutsuti noori anduma kogu oma eluga Issandale ja teenima Teda. Seejuures õpetati neid vaatama ev. luteriusu kirikule kui Paabelile, kuhu ei võinud jääda ükski ärganud ja pöördunud ristiinimene. Jätta maha maailma tee, patu tee, tähendas ühtlasi seda, et tuleb lahkuda ka ev. luteriusu kirikust.

Nõnda seisis meie maailmastunud kirik kahe rünnaku vahel. Üks pool pidas seda liig usuliseks, vagatsevaks, kes seepärast ei suuda noori haarata ja teine pool niivõrd maailmalikuks, et isegi Jumala armu tundnud hingedel oli igaviku seisukohalt hädaohtlik siia jääda. Ja et meie paremadki kirikutegelased valisid noorte koondamiseks selle maailmaliku, Ameerikast pärit oleva noorsootöö meetodi, paljastab alles tõeliselt meie kiriku vaimulikku vaesust!

Niisugune oli olukord meie kirikus, väljendatud väga kokkusurutult mõne üksiku reaga, kui 1929. a. kevadel kutsuti kokku õp. A. Sternfeldti (Täheväli) poolt tema leeriõpilased Jaani kirikusse noorte jumalateenistusele ja selle järele nõupidamisele kiriku käärkambrisse, kus valiti Noorte Koguduse asutamiskomisjon. Allakirjutanu, kuuludes esimesse pihtkonda, nõustus asutamistööst osa võtma tingimusel, et noorte töö oleks ühine kõigele kolmele pihtkonnale, et seeläbi saaks hoitud alal koguduse üksmeel ja terviklus. Kahjuks ei olnud see õpetajatel omavahel enne läbi räägitud, millest oli ka tingitud, et asutamiskomisjoni kuulusid ainult teise pihtkonna noored, väljaarvatud allakirjutanu.

Asutamiskomisjon asus kohe kevadel tööle, valides allakirjutanu juhatajaks. Koos käidi kogu suve jooksul igal nädalal, kuni jõuti Noorte Koguduse asutamisele 29. sept. 1929. aastal.

Nüüd mõni sõna asutamiskomisjoni tööst, millest osavõtjad on nimetatud käesolevas raamatukeses teisal. Kuna kokkukutsuja õpetaja pärast esimest komisjoni koosolekut sõitis välismaale, tuli komisjoni kuuluvatel noortel asuda ise põhimõtete selgitamisele, millele rajada noorte töö, ja siis ka vastav põhikiri väljatöötada.

On veel nõnda elavalt meeles need tunded, millega tulin komisjoni koosolekule. Pühakirja lugedes oli Jumal mind oma suure armu läbi äratanud patutundmisele juba enne leeri tulemist, nii et ma ennast suureks patuseks pidasin, kuigi olin puhas kõigist avalikest pattudest. Aasta pärast leeri, enne ülikooli astumist, aastal 1924 otsustasin Issanda ees end kogu oma eluga anda Tema omaks ja Tema juhtida. Nii olin juba viis aastat käinud Piibli järgi teadliku ristiniimese teed, kui asutamiskomisjon oma tööd algas. Teadsin ka seda, et Jumal oli mind kutsunud tööle „usklike poolt põlatud luteriusu kirikusse.“ Teadsin, et leeritöötused sidusid mind kiriku külge ja neid murda oli hirmus patt. Oli selge, et lahkusuliste õpetus kirikust kui Paabelist ei olnud

õige ja leeritöötusi murdes kirikust lahkumine ei olnud Jumala ees õige tee. Samuti olin kaheksa aasta jooksul kogu andumusega osavõttes Noorte Meeste Kristliku Ühingu tööst Tallinnas kogenud kui jumalakartmatu ja ebakristlik on see tee, mida siin õpetati. Olin näinud pettunult lahkuvat palju noori ja vanemaid tegelasi, ühed maailma teedele, teised lahkuskudesse. Tahtsin siiski võidelda ja teha tööd nii palju kui see seisis minu võimuses, et kristlik ühing tõesti kristlikuks saaks, nagu see nende ühingute asutamisel tõesti oli olnud. Seda aga ei sallitud. Kutsuti küll juhtivatesse toimkondadesse, aga ei tahtud, et toimkonna liikmed tõesti ka juhtimisest osa võtaksid. Neid oli tarvis ainult sildiks, ainult n.n. paraadi päevadeks. Teadsin ka seda, et need „kristlikud ühingud“ olid otsustanud alustatud kirikliku noorsootöö üle võtta. Õeldi seda üsna avalikult ühel nõupidamisel ameeriklasest juhi juurde kokkukutsutud juhtivate tegelaste koosolekul, millest ka mina osa võtsin. Jumal tegi selle võimalikuks, et pidin neid plaane oma kõrvadega kuulma. Siis mõistsin ka, kui palju nad olid juba võitnud Noorsootöö Sekretariaadi asutamisega. See oli juba täiesti selle vaimu käes.

Andsin nõusoleku Noorte Koguduse asutamiskomisjoni tööst osavõtmiseks selle kindla teadmise ja eesmärgiga: rajada Noorte Kogudusega alus kindlasuunalisele kiriklikule noorsootööle, mis oleks puhas ja selge äratussuunaline usuiline töö Piibli alusel, et siin Jumal saaks midagi teha.

Asutamiskomisjonis töö põhimõtteid ettekandes ei leidunud siin ka ühtegi vasturääkijat, kuigi enamus komisjoni liikmeid ei olnud just kodus usulistest küsimustes. Seda enam oli aga hinnatav nende nõusolek. See oli nagu peegeldus kõigi koondada kavatsetavate noorte südamete usulistist otsinguist ja igatsusist, mida nad ise sageli veel täiesti ei mõistnudki, aga millest kuuldes süda hakkas kaasa tundma, mõistes, et siin on midagi, mis ühtub südame salajasemate tunnete ja igatsusiga. Ja see on Püha Vaimu töö.

Otsustasime kõigepealt, et Noorte Koguduse töö peab olema rajatud ja ka edasiviidud tervel Piibli alusel. Ja seda mitte ainult teoreetiliselt, vaid ka tegelikus töös. Noorte Koguduse tegevuses ei tohi olla midagi, mis oleks vastolus Piibli õpetusega. Tunnistasime seega, et Piibel ei ole mitte meile noortele iganenud ja vananenud raamat, vaid Jumalast antud raamat täis Jumala armu ja väge. Siin on õpetused ja juhatused kogu usuliseks eluks, niipalju kui see on meile vajalik siin maa peal. Teadsime, et Piibli vastu räägi-

takse küll palju, aga vähesed vasturääkijad tunnevad ise Piiblit, vähesed on seda ise lugenud. Sellest on tingitud siis ka vastuvaidlused.

Edasi otsustasime, et Noorte Kogudus ei või töötada mingil tingimusel Ameerikast päritolevate kristlikkude noorte ühingute kaudsete töömeetoditega. Oli selge, et kui võtame omaks kaudsed töömeetodid, siis ehitame liivale. Ja see ehitus ei jää katsumise päeval seisma. Sellega ei lähe me ise Jumala juurde ja sulgeme ka teistele noortele tee sinna.

Kolmanda põhijoonena otsustasime, et vaatamata kiri-

Noori külalistega N. K. perekonnaõhtul. Keskel õp. K. Hyske Soomest.

kus esinevatele puudustele ja patule, meie jääme ustavaks oma kogudusele ja kirikule nõnda nagu meie seda õnnistamispäeval olime tootanud. Sellega tahtsime rõhutada, et ei ole õige laikusuliste õpetus ja juhatamine, et siis, kui sa tahad tõsiselt Piibli järgi elada ja kuuluda Issandale, pead kirikust lahkuma. Ühtlasi oli sellega öeldud, et koostööd laikusuliste noortetööga aliantöö mõttes kiriku noortetööl olla ei saa. Küll võidi isiklikult neid kutsuda osa võtma meie tööst, et nad seeläbi leiaksid tee tagasi oma kirikusse, kust nad vanemate, enda või ka kiriku süü läbi olid ära eksinud.

Siis veel üks tähtis põhimõtteline otsus. Kiriku noorte töö peab võimaldama noortele ka puht usulisel alal rohkem isetegevust, et meie noortest ei kasvaks tegevusetud koguduse liikmed, kes küll hoolsalt võtavad osa piiblitundidest, kõne- ja palvekoosolekuist ja kes käivad ustavalt kirikus, aga kes igapäevases elus ei ela selle järgi ja kes ei ole võimelised Pühakirja õpetust rakendama argipäeva ellu.

Oli selge, et kiriku noortetöö pidi kasvatama teadlikke, elava usuga koguduse liikmeid, kes oleksid võimelised kuulutama Jumalasõna, pidama piiblitunde, koguma ja juhatama lapsi Issanda tee, hoolitsema haigete, vanade ja viletsate eest jne., koguduse liikmeid, kes oleksid olnud sõna, töö ja kogu eluga Issanda elavad tunnistajad, võitlejad Issanda sõjameestena Tema väerindel maailma ja selle vürsti vastu, keda Jumal võiks tarvitada hingede päästmise töös.

Vastavalt neile põhimõttele koostasime põhikirja ja palusime omal algatusel sügisel kokku ühisele nõupidamisele oma koguduse kõige kolme pihtkonna õpetajad ja koguduse juhatuse esindaja, kus need põhimõtted ühes väljatöötatud põhikirjaga ette kandsime ja millised kõik vanemate tegelaste poolt seekord heaks kiideti

Esimene ülesanne oma koguduses oli täidetud: noorte tööd alustati üheskoos kõigi kolme pihtkonnaga. Ja nagu varem nimetatud, kutsuti Noorte Koguduse asutamiskoosolek kokku Jaani kirikusse 29. septembril 1929. a., kus esitatud põhikiri vastu võeti, mille järgi siis tööle asuti.

On tähtis, et enne tööle asumist oleksid selged põhimõtted, mille järgi töötada. Võib tekkida ka võitlusi põhimõtete ülesseadmisel. Meil neid ei olnud. Aga kus võitlusi kindlasti tekib, see on põhimõtete ellu rakendamisel. Ja siin on tarvis peale põhimõttelise selguse ka raudset sihi ja järjekindlust nende teostamisel. Suur vastutus langeb selles töös juhtkonnale. Ilma teadliku juhtkonnata on peagu võimatu põhimõtteid teostada.

See oli selge ka Noorte Koguduse töö alustamisel. Juhatuse, nõukogu ja toimkondade juhatajad tulid valida teadlike ristiinimeste hulgast. Noori meie ei tundnud. Organid tulid aga valida. Valiti need siis õpetajate ettepanekul viimaste leeriõpilaste hulgast. On päris loomulik, et siia sattus palju neid, kes ei olnud kõlbulikud juhtivatel kohtadel olema. Töö juures tuli noori tähelepanna, tuli jälgida nende võimeid, siis võimelisi õpetada ja juhatada ja iga järgmise valimise ajal asendada nendega, kes ei seisnud oma ülesannete kõrgu-

sel. Nõnda muutusid iga valimise järele juhatuse, nõukogu ja toimkondade juhatajate koosseisud ikka teadlikumateks oma ülesannetes. Vastavalt sellele arenes ja täienes ka töö Noorte Koguduse liikmete hulgas.

Töö ja võitlusrinne laienes teiste koguduste juurde, võttes ajajooksul ülekirikulise ulatuse.

Juba Noorte Koguduse töö rajamisel oli see meile selge, et kuigi alul meie tööle kirikus suhtuti kiitvalt ja ülistavalt, muutub see ometi kord vihaks ja vaenuks. Me teadsime, et Piibli kindlale alusele rajatud töö on niisugune, kus Jumal midagi saab teha ja ka teeb. Kus aga Jumal pääseb tegema, seal sünnib lahutus ja jagunemine kahte vaenulisse leeri: ühed, kes kogu andumusega tahavad kuuluda Issandale ja Teda teenida ja nende vastu need, kes sellest lähemal või kaugemal asuvad, aga kes selle poolest kõik ühel seisukohal on, et nad ei taha ise tervelt alluda Jumala tahtmisele ega olla Temale sõnakuulelikud, ega salli siis ka tööd, millel on see eesmärk.

Kahjuks on minule esialgu määratud lehekülgede arvust käesolevas raamatukeses hiljem ligi viis lehekülge kärbitud, mispärast pean sellega lõpetama ja jätma välja tegeliku töö ja võitluse kirjelduse esimesel kuuel aastal, mis oli seotud eelpooltoodud põhimõtete ellu rakendamisega alul meie Jaani Noorte Koguduse, hiljem aga kogu meie kiriklikus noorsootöös, mille juhatajaks allakirjutanu kutsuti 1931. a. lõpul.

Ometi tohime tunda rõõmu sellest, et meie võitlus ei olnud asjata. Ei ole praegu meie kirikus elujõudu enam Ameerika kristlike ühingute kaudsetel töömeetoditel ega ka aliantstöö mõttele. On midagi ka liikuma hakanud meie kirikus. Ehk avaneb võimalus sellest võitlusest kirjutada veel kusagil mujal. Nüüd aga palun vabandada, et käesolev kirjutus ei vasta pealkirjale (töö ja võitlus 1929—1931), sest esimene osa artiklist oli juba varem trükitud ja seega polnud enam võimalik ka pealkirja muuta.

Nüüd aga soovin Noorte Kogudusele Jumala armust sama julget ja otsustavat võitlusindu Püha Vaimu väes sõidida Piibli tõdede eest ka eeloleval aastakümnel kartmata ka tüli, riidu ja lahutamist, mis see võitlus enesega kaasa toob. Küsigem vaid seda, kas oleme õigel teel Jumala ees ja kas meie tee on Piibli tee.

K. Paldrok.

Pildikesi Jaani N. K. algpäevilt.

Suure kevadleeri õpilased on korraldanud koosviibimise pärast leeriaja lõppu. Ollakse koos Linnamisjoni maja saalis. Kõned on juba peetud, laudakse veel kord ühiselt leerilaulu ja istutakse siis salkadena koos siin ja seal jutledes.

„Nüüd olete veel koos, küll mitte enam kõik, keda nädala eest õnnistasin koguduse liikmeiks, aga teidki näen niisuguse koguna viimane kord. Paljusid teist kohtan väga harva, kas mõnel ametitalitusel või mujal, mõnda vast enam kunagi. Noored ei tule ju kirikusse. Ka armulaual näen oma endistest leeriõpilastest vaid üksikuid.“

Ümberistujate nägudel on osalt imestus, osalt hämmastus. Sellele ei olnud paljud mõtelnud. Kirikusse, armulauale — kuidas sa sinna nüüd ikka lähed . . . Üksinda nagu võõras minna, kodused ei käi, sõbrad ka ei käi. On nagu kahju, et nüüd see kõik lõpeb . . . Aga vahest ikka võiks tulla leeriajal nagu lähedaseks saanud kirikusse.

„Aga ma kutsun teid veel kord kokku, kõiki oma leeriõpilasi, korraldan teile eraldi jumalateenistuse,“ jätkab õpetaja. „Siis, kui täitub viis aastat ajast, kui tulin siia kogudusse. Kindlasti on teid siis pool kiriku täit.“

„Kui võiksime veel pärast leeri kokku tulla, kui võiks see, mis leeris oli, kuidagi jätkuda. Leeriaeg möödus ju nõnda ruttu, nagu unenägu,“ ütleb aralt keegi kaugemal istujaist.

„Jah, välismaail on küll koguduste juures noorteühingud, kus palju noori koos käib. Noored ise juhivad seda tööd. Neil on oma majad, spordiplatsid ja muud. Käisin Soomes ülemaailmlisel kristlikkude noorteühingute konverentsil, oi, missuguseid suurepäraseid asju ma seal kuulsin noorte tööst koguduste juures,“ jutustab õpetaja hoogu sattudes.

Õhtu lõppedes valgutakse laiali. Ei tea, kas oli palju neid, kes sel suveööl kaua veel ärkvel olid. — Noored ei tule enam kirikusse pärast õnnistamist — kas ka mina? Ei tea, kas oli neid mitu, kes sel ööl, rahutus hinges, käed kokku panid: „Jumal, anna ennast mulle tunda. Sa oled ju olemas. Ma olen ju Sulle truudust töötanud, kuigi Sind õieti veel ei tunne.“

* * *

Suvine pühapäev 9. juunil 1929. Jaani kirikus on endistele leeriõpilastele korraldatud jumalateenistus. Ilm on haruldaselt kaunis, päike ja õitessse uppuv loodus on meelitanud

paljuid linnast välja. Seepärast on tänaval liikujaid vähe. Pealegi on lauluväljakul lastelaulupidu.

Kuid kirikusse on kogunenud rohkesti noori. Küllap neidki, kes on jäänud tulemata, kes vast ei teadnudki tulla, on ka palju. Harduses istutakse, kuulatakse liturgiat ja jutlust. Leeriaeg astub nagu jälle ligemale. Siin kirikus istudes tuntakse, kuidas kõigest sest, mis kiirgab vastu poolhämärast kirikust, mis kostab altarist ja kantslit ja heliseb koorilt, on need mõned aastad viinud nagu kaugele, kaugele . . . Hinge hiilib midagi rahunut, ebamääraselt igatsevat.

Pärast jumalateenistust on kutsutud kõik kirikus olevad noored käärkambrisse. Tahetakse pidada nõu, kuidas noori

Noorte Koonduse üheksandast aastapäevast osavõtjaid.

koondada lähedamalt koguduse juurde. Nõnda teatas õpetaja kantslit.

Rahvas valgub kirikust välja. Üks ja teine noortest jääb pingi otsa juurde seisma, vaadatakse ringi ja kogunetakse käärkambri ukse juurde. Mõned viimase leeri õpilastest on leidnud üksteist ja üheskoos juletakse käärkambrisse minna. Ilmub ka õpetaja käärkambri uksele, kutsudes ukse taga seisjaid sisse tulema. Seda tehaksegi nagu pisut häbenedes.

Käärkambris kuulevad noored õpetaja kavatsusest asutada koguduse keskele „noorte kogudus“. Seda aga peavad noored ise tegema ja looma. Ehkki keegi asja kohta midagi pikemalt öelda ei mõista, tervitatakse ometigi seda kavatsust. Südametunnusest tuntakse igatsust mingi puhtama, kind-

lama ja püsivama järele, kui seda on pakkunud ümbritsev elu mitmete ühingute ja ringide kaudu.

Kui õpetaja palub valida asutamiskomisjoni, siis ei teata palju nimesid nimetada, sest koosolijad on enamuses võõrad. Õpetaja nimetab ise mõned nimed: Gunnar Masing'i, Erika Tamberg'i, Leonore Bullis'e, Ester Stein'i. Viimase leeri õpilased hüüavad Veera Press'i, Alma Kesser'i, Erich Kuntler'i nimesid. Keegi nimetab veel Alide Reinstein'it ja Alice Rinaldo't. Rohkem nimesid nähtavasti ei teata nimetada. Kui siis veel palutakse kedagi nimetada, siis hüüab üks tütarlapsi: „Nimetaksime küll, aga ei tea nimesid“ ja näitab tagaistujale. „Jah, härra Paldrok, väga hea,“ ütleb õpetaja. N. K. asutamiskomisjon on valitud ja nii lõpebki koosolek, esimene tegelik samm N. K. loomisel.

* * *

N. K. asutamiskomisjoni koosolek koguduse majas õp. A. Tähevälja kabinetis. Ollakse töös põhikirja koostamisega. On käidud koos kesknädala õhtuti. Õnetaja, kes noored kokku kutsus, on ise ära sõitnud Taani.

Paragrahv paragrahvi järele valmib põhikirjast. Alguses oli laual olnud küll mitmeid põhikirju, aga noorte soov oli jääda ainult ühe juurde — koguduse põhikirja piiridesse. See oli selgeks saanud juba esimesel koosolekul. Kui õpetaja oli näidanud ühe tegevusharuta ka kehalise kasvatuse võimalust asutatavas „noorte koguduses“, siis ütles komisjoni esimees K. Paldrok kindlalt: „Meie siht peaks olema ainult puhtusuline töö.“ Selle järele hüüdsid ka teised kaasahaaratus, kindlasti aga ka seesmisest veendest: „Ei, sporti ei taha, jalgpalli on mujal küll, see meid ei huvita.“

Nüüd omavahel olles räägitakse päris julgelt oma mõtteid. Kui ka vaieldakse, siis lõpuks ollakse otsusi tehes siiski ühel meelel. Noorte Kogudus peab olema kohaks, kus saadakse tuge ja võimalust pidada leeripäeva töotusi. See seisab ikka silma ees põhikirja koostades.

„Me hakkame omavahel piiblitundides koos käima,“ räägib esimees. „Korraldame jumalateenistusi ja kõneõhtuid, aitame vaeseid ja asutame laulukoori jne. Tegevust, isetegevust peab olema.“

„Aga kas saame sellega üksi noori koondada, kas tulevad noored ainult usulise asja juurde,“ julgeb keegi kahelda.

„Ainult usulise asjaga saamegi noori koondada, noortes on igatsust väe järele, mis on usul. Pooliku asjaga pole prae-gusel ajal midagi peale hakata. Olen seda ise oma elus järele

proovinud. Hakkasin ülikoolis olles lugema Piiblit selle mõt- tega, tahan isiklikult veenduda, kas see, mis Piiblis seisab, on tõde. Kui ta tõde on, siis otsustasin selle vastu võtta, kui ei, siis lükata aga täielikult kõrvale. Nüüd olen kindel selles, et Piibel on tõde ja et usus on vägi ja jõud.“

Seda kogemust ei näi teistel küll olevat, aga kindlasti igatsust selle veende järele, seepärast võetakse neid sõnu vastu kui tunnistust kogetud asjast.

Koosoleku lõpul palub esimees, kes seni ise oli teinud algus- ja lõpupalve, seda teha ühte komisjoni liiget. Aralt ja väriseva häälega teeb palutu seda, vist esimene kord elus teiste ees palvet lugedes.

* * *

N. K. on alanud oma tegevust. 29. sept. peeti asutamis- jumalateenistus ja asutamiskoosolek kirikus. Võeti vastu põ- hikiri ja valiti nõukogu, kes peab tööd juhtima. On alanud ka piiblitunnid ja laulukoori harjutused. Peetakse toimkonna koosolekuid ja tehakse tööd esimeses armastuses ja kevad- vaimustuses.

Ühel päeval, kui kirjatoimetajal on asja õp. A. Tähevälja juurde, kuuleb ta: „Nüüd tuleb Noorte Koguduse tuleproov.“ Ja siis järgneb seletus: „Tallinnas tuleb õpetajate noorsootöö konverents. Muude kõnede ja referaatide hulgas on nähtud ette ka tutvumine Jaani N. K. tööga.“

Hiljem otsustatakse nimetatud konverentsiga ühenduses pidada selgituskoosolek Jaani kiriku käärkambris esimehe K. Paldrok'i kõnega ja noorte kvarteti ettekannetega.

12. nov. 1929 on Jaani kiriku käärkamber õpetajaid täis. Ilmub ka N. K. liikmeid. Täna on kvartetil esimene esine- mine. Esimees algab koosolekut laulu ja palvega. Järgneb kõ- ne N. K. sihist ja tegevusest.

Siin kuulevad õpetajad — noorsootöö tegelased — noor- te esindajalt sellest, mida noored ootavad kirikult ja selle noorsootöölt. Piiblis näidatud teed tuleb käia kompromis- sideta. Selles üksnes on Jumala vägi. Noored ootavad elav- vat, äratavat Sõna, mis murraks patuväe ja täidaks uue eluga. Sellele vastavalt on tarvis võimaldada noortele tegevust.

Vist olid kokkutulnud oodanud kõnet uutest meetodi- test, sellest, kuidas Piibli nõudeid tuleb kohandada elule, kuidas noorsootöö ei tohiks olla liig vaimulik jne. Seda tun- nistasid järgnevad sõnavõttud, kui mehed üksteise järele üles tõusid ja ütlesid liigutatult, et nende arvates sünnib siin (s. t. N. Koguduses) midagi, mis on Jumalalt ja soovisid sel- leks Jumala õnnistust.

Paar aastat pärast seda kuulsin ühte meest, kes praegu meie kirikus kuulub tõe eest võitlejate ridadesse, avalikult tunnistavat, kuidas temale see koosolek Jaani kiriku käärkambris oli olnud tõsiseks äratuseks, kui ta oli kuulnud, kuidas mitte vaimulikku seisusesse kuuluv haritud mees peab vabalt palvet.

Ei mäleta täpsalt, mida ütles tol korral oma sõnavõtus Jõhvi õpetaja J. Varik, aga tean, et sest hetkest algas tal kestev sõprus ja ühine võitlustee N. K. esimehega. Pea järgnesid kõnelema kutsed väljaspoole N. K.-d. See väike koosolek Jaani kiriku käärkambris oli õieti ülemaalse kirikliku noorsootöö algus ta praeguses vormis ja sihis. Jumal saadab väikeste ja nõtrade kaudu sageli suuri asju korda.

* * *

Kui N. K. esimestel aastatel vahest pärast koosolekuid omavahel juttu oli sellest, kuidas samas vaimus tekkis siia ja sinna noorteühinguid, kuidas meie sihte hinnati ja sageli meie töödki kiideti, siis mäletan, kuidas esimees K. Paldrok korduvalt meile meelde tuletas: „Ei see nõnda kaua kesta. Kui oleme tõe põhjal, kui siia meie keskele Jumal on saanud ehitada omale kantsi, siis tuleb varsti vaen. Tulevad tuuled ja tormid, sest kurat ei salli siis meid ja seda tööd.“

Nii see ka on olnud. Tulid hoobid seest ja väljast, aga millele alus on pandud Jumalast, seda ei ole saadud hävitada.

* * *

Kindlasti oleks kirjutada palju ilusaid pilte sellest N. K. tööst, mis sündis vaikuses, mida Jumal tegi kooskäivate noorte hingedes. See, kuidas südamed Sõna väe ees murduvad, kuidas noor inimene, kes kunagi enne pole lugenud kodus Piiblit, õhtul teiste magama minnes oma testamendi välja otsib ja üksinda võitleb Jumala ees südamerahu pärast, jääb teiste silmadele nägemata. Aga elust ja tervest olemisest hakkab see ometi varsti välja paistma, kuigi suu igakord seda veel ei suuda tunnistada.

N. K. X aastapäeval on kindlasti rohkesti neid, kes nende ridade kirjutajaga koos peavad tunnistama: Jumal sai mind kätte Jaani Noorte Koguduses. Siin kohtas mind Jeesuse Kristuse otsiv arm nõnda vägevalt, et enam ei saanud vastu panna. Ei kahetse iialgi, et kümme aastat on läinud selles töös ja neis võitlusis. Kui midagi kahetseda, siis küll seda, et nii palju armu on asjata raisatud, et ei ole täie andumusega käidud kitsast teed oma ristikandva Önnistegija jälgedes.

L. Bullis.

Tallinna Jaani koguduse Noorte Koonduse
 laulukoorile 10-daks aastapäevaks

Juubeli kiituseks.

H. Pender

Edgar Arro

1. Val-gu-se I - sa, Su lap-sed me ta - hame ol - la juu - beli kii - tuseks
 2. Pal - ju - gi pi - medust lei - dub veel mei - e - gi hin - ges, mis vajab Kristustet

ten. röö - muga hõis - kama tul - la. Si - nu - le au, Si - nu - le au,
 sil - mad loöks ä - rama õn - nes. Val - gus - ta meid, val - gus - ta meid,

mf *poco cresc.*

kel - lelt on vä - gi ja nõu tööks, e - duks mei - le siin tul - nud.
 Vaim ju - hi mõt - teid ja teid - võit - le - ma val - gu - se poo - le.

poco rit.

Tema täiusest oleme meie kõik võtnud.

Meie noored tohime vaadata tagasi kümne aastasele tegevusele meie koguduse töös. See töö, mida teinud meie suure innu ja armastusega, on aga paljudele meie koguduse noorile kui ka vanemaile liikmeile võõras ja tundmatu.

Sina, kes sa vast juba aastaid tagasi töid leeritootuse oma kodukiriku altari ees, möödud nüüd külma rahuga oma kirikust arvamusega, et kirik kuulub vanadele. Aga tea, on siiski noori, kelle elu sügavamad ja ilusamad mälestused on seotud just kirikuga, kes igal võimalikul juhul astuvad sisse kirikusse, ei mitte ajaviiteks, vaid et omada sealt kadumatuid väärtusi. Ja sina, kes sa oma leeriajal igal õhtul astusid kogudusemajja leeriõpetusele, sammud nüüd rahulikult mööda sest majast arvates, et täidetud on su kohustused koguduse vastu ja arvad olevat surnud tegevuse seal majas. Kuid just eriti sulle tahaksin jutustada nendest noortest, kes mitmed juba kümme aastat igal võimalikul juhul ikka jälle kogunenud oma kogudusemajja ja kes küll vist kunagi ei saa unustada seda kohta, mis saanud neile kui teiseks koduks.

Vist on see sulle täiesti mõistmatu, mis noored on need, kes kümne aasta jooksul on järjekindlalt osa võtnud umbes üle 500-st piiblitunnist, käinud pea igal pühapäeval kaks, isegi kolm korda kirikus, siis lauluharjutusil, kõne- ja palvekoosolekuil jne. Et üldse praegusaja noor peaks uurima Piiblit, on sulle küll vastuvõtmatu. Mõistan su arvamist, arvasin minagi kord samuti. Mäletan, kuis läksin kord Noorte Koguduse algpäevil piiblitundi. Tuli vastu kooliõde ja ma ei julgenud ütelda talle, et lähen piiblitundi. Piibli, mis oli mul kaenlas, surusin tugevasti peitu, sest ma häbenesin kanda Piiblit ja tunnistada, et uurin seda raamatut, sest olin ju noor. Kuid nüüd kümne aasta möödudes tean, kui peaksin maha jätma palju väärtuslikku ja mulle vägagi armsat, ei taha, ei võigi ma jätta maha Piiblit, sest selles on tõde ja elu.

Imestad vist küll, millest tingitud see väärtuste ümberhindamine. Aga see on sündinud vaikselt ja mitte ainult minus, vaid paljus nooris. Ei võinudki see olla teisiti, sest milline noor viskaks ära väärtusliku ehte ja ehiks end väärtusetute ehetega. Samuti ka: kui leidsime elu kal-

leima aarde Jeesuse Kristuse, olime valmis ära heitma kõik muu, et omada vaid elu kalleim aare.

Võitu ei saavutata ilma võitluseta, nii on see olnud ka Noorte Koguduse — 1936. aastast alates „Noorte Koonduse“ — elus. Kui 1936. a. lahkus N. K. esimees ja ühtlasi kogu juhatus, kui seisime tõelise kriisi ees, see oli küll meile, noorile, raskeimaks ajaks. Ei teinud meile paljuile muret meie isiklik käekäik, kuid N. K. elu ja edaspidine käekäik oli valusa küsimusena meie südamel, sest see töö oli saanud

Leerieelsed ühes külalistega leerieelsete töö 3. aastapäeval.

meile tõeliselt armsaks. Aga selles raskuses õppisime meie õieti usaldama Teda, kes ütleb: „Vaata, mina olen igapäev teie juures.“ Milline rõõm on usalduses kinni haarata Issanda Jeesuse tugevaist, kandvaist kätest siis, kui on otsas meie jõud ja tarkus! Tema aitas meid. Tema ise andis meile jõuetuile rammu. Tema ise näitas meile, et see töö pole mitte inimeste töö, vaid Tema töö, rajatud Tema Sõna alusele ja see ei või hukkuda. Toetudes Jumala Sõna kindlale alusele töötasime edasi siin, kuhu Jumal oli meid pannud. Neist võitlusaegadest on meelde jäänud ülemaailmiline noorte palvenädal, kus varahommikul enne töö algust kogunesime Noorsootöö Keskuse ruumesse, et olla palveosaduses Issanda ees. Küll on see paljuile mõistmatu, mis ajab noori hommiku vara kokku palvetama. Aga tean, vast paljugi ilusat olen elus maitsnud, aga see, millest seal osa saime, ületas kõik muu.

Uut lootust ja julgust valgus hingesse, lootus mitte endasse, vaid Jeesusesse Kristusesse, kes teeb meid noori õieti tugevaks.

Palvenädalale järgnes evangelisatsiooninädal Jaani kirikus, kus jutlustas Soomest õp. K. Hyrske. Ei saa seda nädalat jätta märkimata vaadates tagasi N. K. elule, sest neil jumalateenistusel puhus kui äratustuul üle meie noorte. Issanda Jeesuse armastus haaras meid, purustas mitmedki kivinenud südamed ja võimsalt, innukalt helises meie südames ja suus: „Issand, Sinule andume nüüd nooruse kauneil päevil“. Nüüdistest peale moodustus noortest palveosaduring, kes me esialgul igal pühapäevahommikul enne jumalateenistuse algust kogunesime kogudusemajja, et otsida ja leida elavat ühendust ja võitvat väge Issandas. Varahommikul, kui enamik inimesi kasutasid vaba hommikut uinumiseks, ruttasime meie kiiresti üks lähemalt, teine kauge-
malt, et osa saada neist varadest, mis Jumal varjule pannud neile, kes Teda armastavad. Maitsnud palveosaduse imelist õnnistust oleme edaspidigi ikka jälle kokku tulnud, et palves kõik isiklised kui ka ühised raskused, ülesanded ja kavatsused usaldada Issanda kätte. Ja Issand on olnud ustav, kunagi pole Tema saatnud meid tagasi tühjalt.

Kui astus ametisse meie koguduses noorsootöö õpetaja, läks edasi meie töö hoogsalt. Kitsaks jäid meile ruumid kogudusemajas. Mõnigi kord tuli ja tuleb nüüdki veel oodata kojas või trepil leeriõpetuse lõpetamist, et võiksime meie alata piiblitunniga. Sama lugu on sageli ka teispäeval, kolmapäeval ja neljapäeval, kus leerieelsed noored ootavad ukse taga sissepääsu. Aga meie ootame kannatlikult, ootavad need leerieelsed nooredki, ega lase end heidutada neist väliseist ebamugavusist, sest neil kõigil on sageli põletavaid küsimusi hinges, millele leiame vastused Pühakirja tões.

Aga mitte vaid selleks ei käi meie koos, et ammutada endale jõudu eluvõitlusiks, et võiksime olla ise rõõmsad ja õnnelikud noored, vaid ka teistele tahame ja peamegi jutustama sellest, mis saanud meile tähtsaks ja kalliks. Ilus võimalus selleks on antud meile laste- ja leerieelsetetöös. Jutustada neile väikestele Heast Karjasest, kes armastusega kannab süles iga tallekest — selle töö õnnistusest teab jutustada küll iga lastetöötægija noor. Nii mõnigikord, kui näed ka neid kõige pisemaidki tunnistavat koos õpetajaga: „Mina usun Jumala Isa, kõigevägevama taeva ja maa Looja sisse...“ ja kui näed neid seda tunnistavat sageli täie andumusega ja innuga, siis sina, kes sa oma usus oled ha-

kanud ehk kahtlema, võiksid küll leida nende väikeste lapselikus, aga julgus usutunnistuses uut kinnitust.

Ja leerieelsed noored, milleks koondame neid ja milleks kogunevad nad järjekindlalt? Vastuseks tooksin ühe leerieelse noore väljenduse: „Me ei taha loota oma jõule, sest meil ei ole seda. Me otsime kedagi tugevamat, kellest võiksime haarata kinni ja kellele võiksime toetuda. Kui meie oma väljasirutatud käed ulatame Issanda Jeesuse kätte, siis tunneme, et Tema on meile kõigis abimeheks. Ja meie

Leerieelsed ühes juhtidega Rannamõisas piiblilaagris.

soov on, et võiksime käia terve elu Tema jälgedes, alates seda juba nüüd, kus meil on võimalus igal nädalal kord koos käia ja Tema Sõnast õppida.“ —

Meie töö viib meid aga veel kaugemale, välja koguduse maja ja kiriku piirest, sinna, kus haigus ja vanadus, vaesus ja mure ähvardavad hävitada viimasegi lootusekübemekese hinges. Milline suur tööpõld ootab siin meid, aga ka sind, kes sa täiesti eemal seisad neist ülesandeist.

On jäänud meelde üks Suur Reede, kus külastasime ühte perekonda kaugel linnaserval. Väikeses toakeses vaid kõige hädavajalisem mööbel, osal meist tuleb istuda voodiserval. Mees haige juba aastaid, kuid naine kahe väikese

lapselaps vajavad ülespidamist. Jääme ootama kaebamist ja nurinat raske elusaatuse üle. Aga imelik, meie ei kuule seda. See haige mees kinnitab, et neil pole puudu ühtegi, sest taevane Isa muretseb nende eest. Mõnikord olnud küll raske, aga see on jällegi möödunud. Mõne aja eest olnud neil ka väga raske. Väike tütar oli haiglas haige, ei andnud lootust arstidki tervenemiseks. Valust puruneva südamega tulnud koju ema saates isa jumalaga jätma lapsega. Üksi koju jäädes haaranud ta Uue Testamendi, et sealt kinnitust leida nõrkevale usule. Palves Issanda ees tulnud südamesse imeline rahu ja veel enam — otse rõõm, kindel usk asunud hingesse: Jeesus teeb terveks mu lapse. Tulnud koju isa teatega, et tütar siiski suremas. Ema aga teab, et Jeesus teeb terveks ta lapse. Ja tütar sai terveks. Rõõmsana istus ta meie kõrval, see väike heledajuukseline Laine. Imeliselt rikkaina lahkusime meie sealt. Uuesti olime kogenud, et Jeesus Kristus on elav, imeteger Issand, kelle juures leiavad hingamist kõik vaevatud ja koormatud.

Aga ka siis, kui pole sündinud mitte meie, vaid Jumala tahe, ei ole tahtnud me teha muud, kui vaid Teda usaldada. Mäletan, kui laulsime oma haigele kaasnoorele sõnu: „On õiged vaid teed, mis juhatab Ta.“ Vaikselt noogutas ta peaga, sest ta teadis, et Isa silmad jälgivad alati oma lapsi ja Tema tahtmise teed on alati õiged. Kui meie talle taas laulsime, oli ta meie ees valges kirstus. Meie seisime ta kirstu ümber küll nuttes, aga meie teadsime: nii oli olnud Isa tahtmine. Ja viimselt ei olnud ta igavesti kadunud, ta oli läinud vaid enne meid sinna, kus Jeesus valmistanud eluasemed kõigile, kes Tema sisse usuvad. Ja selleski kaotuses tundsim, et oleme rikkad, sest meil on Lunastaja, Päästja, Tema elab, meie peame ka elama!

Küll mitte alati pidevalt kindel ja kõikumatu pole olnud meie usk Issanda abile ja kõikvõimsusele. Küll mõnigi kord olime kartlikud ja murelikud, aga kõigest kandis meid läbi Issand Jeesus kui ustav abimees.

Meelestub üks piiblitund, mille lõppedes sai meile üldiselt teatavaks meie noorsootöö õpetaja lahkumine. Mureliselt vaatasime teineteisele, küsides: Mis saab meie tööst edaspidi? Kaua istusime koos tol õhtul vahetades mõtteid ja mälestusi möödunud tegevusest, kuna tulevik seisis meie ees tumedana. Meie soovid ühinesid viimati ühises laulus: „Oh võta mind, mu Jumal, käe kõrvale!“ Nüüd järgnesid mitmed ja mitmed koraalid. Kätte oli jõudmas juba öötund, kuid veelgi laulsime, laulsime seni, kuni lahkus meist mure

ja kartus, ning asemele asus usk ja lootus Jumala abile ja jõule.

Ühine vaimulik laul meie noorte suus pole kõlanud mitte vaid meie kiriku ja kogudusemaja piires, vaid kõikjal, kus oleme olnud koos ühise perena, ikka jälle on kõlanud võimsalt meie suus meie armsad kirikulaulud. Ja millest muust peaksime viimselt hõiskama kui taevase Isa armastusest ja vägevusest. Küll oli esialgul vast mõnelegi noorele võõras laulda neid laule, mida on harjutud kuulma enamikus vanaemade ja vanaisade suus. Kuid nähes kogunevat üle

Kose Uuemõisas 1936. a. kevadel.

maa sadu noori, kes julgelt sammuvad märgi all „Kristus on Kuningas, võit on Ta päralt“ — siis pidi küll taganema südamest inimeste kartus, et anda ruumi Kristusele kui Kuningale. Ja kui nägime lähinevat neid sadu noori harduses Issanda armulauale, kui astusime ka ise nende noorte ridades Issanda ihu ja vere osadusse, siis pidime küll tunnistama ap. Peetrusega: „Meie oleme ise Tema suurt au näinud.“

Issandas Jeesuses oleme omanud küll palju nähtamatuid, kuid meile küll nähtavaid väärtuslikemaid varasid. On mees pilt ühelt kirikunoorte päevilt, kus üks noor jäi armulauale tulemata väliseil põhjusil. Jumalateenistuse lõp-

pedes nägime teda ahastuses nutvat, sest ta tundis, et oli jätnud vastu võtmata selle suure armukingituse, mis pakutakse kõigile armulauas. Ta ei leidnud enne lohutust, kui talle hiljem eraldi kaeti armulaud ja ta võis ka osa saada sest kadumatust varast. Kui õnnelik oli ta nüüd, kui oleksid näinud neid õnnes säravaid silmi, siis oleksid küll ehk pisut aimanud, millised nähtamatud rikkused on Jumal varjule pannud oma Sõnasse ja Sakramenti. Ja taas peame tunnistama, et oleme tõeliselt rikkad noored, sest meiega on Kuningate Kuningas Jeesus.

See Kuningas Issand Jeesus sammub tänapäevalgi meie noorte ridade vahelt läbi otsides uusi sõdureid võitlusriindele. Ta näeb paljuid ja paljuid noori endale selja pööravat. Ma ei tea, mis teed sina. Ühte aga tean: kui seisatub see Issand Jeesus meie Noorte Koonduse 10. aastapäeval meie võitlevate noorte ees küsides: „Kas ka teie tahate ära minna?“ siis vastame meie Temale: „Issand, kelle juurde peame meie minema? Sul on igavese elu sõnad. Ja meie oleme uskunud ja tundnud, et Sina oled Kristus, elava Jumala Poeg.“

Ella Volmer.

Issand tunneb omi.

Aga Jumala rada seisab kindlasti ja temal on seesinane pitsarimärk: Issand tunneb neid, kes tema omad on, ja: ülekohtust taganegu igauks, kes Kristuse nime nimetab.

2. Tim. 2, 11.

Meie surelikud igatseme kõik siin elus kindluse järele: püüame saada kindla sissetuleku, võimaldada endale kindel tulevik, et elu igati oleks kindlustatud. Ometi ei kindlustata maailmas meie hinge saatust, surematut hinge, mis peab kord Jumala kohtu ees aru andma. Me hing igatseb Jumala järele, elava Jumala järele. Küll püütakse teda rahustada kõigega, mis maa peal, kuid siit ei leia hing rahu. Me vajame lepitust, me patused igatseme õnnistust. Seda annab vaid Jeesus Kristus. Ent ülekohtust taganegu igauks, kes Tema nime nimetab.

Jeesus Kristus, kes igale üksikule ütleb: „Mina olen tee ja tõde ja elu,“ on meid noorigi kutsunud. Meie oleme uskunud Tema Sõna ja tundnud, et Tema on elav Issand, kes südameid purustab ja uut elu annab; kel kõike küll on oma

laste jaoks. Võime rõõmuga öelda: „Tema tunneb mind, kõiki mu püüdeid ja soove, minu nõrkusi ja võitlusi. Minu elu on armastaja Isa kätes.“

Kõik me igatsused täituvad, kui me oma Issandaga kokku saame. Me rahatule hingele ütleb Ta: „Oma rahu annan mina teile: mina ei anna teile mitte nagu maailm annab.“ Oma vaimu annab Kristus oma rahvale: imeline kindlus ja rõõm peegeldub Tema omadest. Kord keegi jutustades oma elu pöördelaega, mainis, et just usklike südamerahu ja kindlus on teda meelitanud samale teele.

Meidki on Tema armastus haaranud. Tahame võidelda head usuvõitlemist, pidada töötust, mille andsime õnnistamisepäeval. Selleks palume oma Issandalt usujulgust ja jõudu alati astuda Tema jälgedes seda rada, mis ka läbi raskuste ja kaotuste on ometi õnnistuse- ja võidutee.

A. Randna.

Palvest.

„Kui meie palvetame, siis laseme Jeesuse oma südamesse,“ ütleb prof. Hallesby. Kas pole see suur Jumala arm, et alati, kui meie hing alandub palvesse, asub Jeesus meie südames? Ja kui Jeesus on meie südames, siis suudame palju kergemini võidelda vaenlasega, kes meid Jumalast lahutada püüab.

Selleks, et Jeesus võiks teha meis armutööd, ei nõua Jumal meilt suuri ja kauneid palvesõnu, vaid ainult alandust ja tahet saada Tema omaks.

Patusele, kes ei julge minna oma suure süükoormaga Isa palge ette, teeb Ta palve veel kergemaks. Meie kõnnime mööda tänavat, ümber pulbitseb temporikas elu ja järsku tunneme südames imelist puudutust. See on Jeesus, kelle Jumal on saatnud meile tööks ja kinnituseks, et Tema arm on meiega. Tunneme end isoleerituna teistest kaasruttajaist ja kuulatame vaikselt Jumala häält. See on palve ja sageli kaunim, mida me kunagi teadlikult oleme palunud. Oma vaiksuses nurgas palvesse jäädes ei tea me, mida ja kuidas paluda, kuna elus on nii palju, kuhu tahaksime Jumala avitaivat kätt. Kõiketeadja ja -nägi Jumal näeb ise meie hädasse, meil on vaja vaid avaldada palve kaudu soovi Temalt abisaamiseks. Selleks on andnud Taevane Isa meile Meie Isa Palve.

Jumal kuuleb kõiki meie palveid ja täidab neid nii, kuidas Tema teab selle meile kasuks tulevat. Meie patused

inimesed unustame nii kergelt palved, mida Jumal on täitnud meie tahtmist mööda ja tänusõnad on rasked tulema üle meie huulte. Täitmata soov pistab okkana südames.

Minu lühike elu on näinud palju Jumala õnnistust. Mul on olnud tuhandeid soove ja Taevane Isa on neid kuulnud ja täitnud. Kui mõni palve ei andnud neid tagajärgi, mida ma ootasin, siis pärast sain seda teravamini aru, kui hästi Jumal minuga mõtles.

Eriti seisab mul meeles üks palve, mis tõi mind kirikunoorde ridadesse. Kord ühel jumalateenistusel kõneles õpetaja leigusest ja hoolimatusest usuasjus noorte seas. Mind on juba lapsena õpetatud Jumalat armastama ja paluma. Ka nüüd ristitasin ma käed palveks, et Jumal kasvataks minu usku ja ei laseks mind muutuda tuima soola sarnaseks. Palusin kaua ja härdalt. Teisel hommikul küsis minu kaasõpilane, kirikunoor, kas ma ei tahaks tulla nende ringi.

Jumal oli kuulnud minu palvet ja saatnud selle noore, et ta juhiks mind teele, mis viib Tema juurde. Ma ei jõua Taevast Isa selle eest küllalt tänada, et olen üks kirikunoordest. Sellest peale õppisin ma eriti hindama palvet. Eri- list Jumala lähedust ja rahu tunnen ma hinges, kui põlvitan palveks. Minu mõtted ei lähe siis kunagi teisale ja tunnen, kui palju on andnud Jumal inimesele palvega.

Jumal ise armastab palvet, sest palju ennem, kui Tema Sõna tuli inimeste hulka, oli meil olemas palve, mille kaudu said kinnitust tagakiusatud algkristlased. Nüüd ei ole risktiusk meil enam põlatud ja taga kiusatud, kuid leidub palju vähem elavat usku, ilma milleta oleme tuhk ja põrm. Meie kõikide ühine suur palve peab igatsema rohkem elavat usku.

Anne Kirsipuu.

Ülestõusnud Issand on meiega.

Ülestõusmispühade eelõhtu. Meie, rühm Jaani Noorte Koonduse noori, oleme teel vanadekodusse, et viia pühade- rõõmu meie koguduse vanakesile.

Juba uksest sisseastudes tervitab meid hoopis eriline olukord: trepist üles-alla liigub vanu, eluõhtul seisvaid vanaemakesi. Need on need, kellel on veel jõudu teenida

end ise. Kuid aeglane on nende samm, astunud paar astet, nad juba peavad puhkama. Nad lähevad keldrikorrale kööki, et tuua endale toitu.

Sinna, kööki, siirdume meigi. Hulk mune ootab värvimist. Me tahame teha neid ilusaiks, värviliseks, et nendega siis rõõmustada vanakesi, tuletada neile meelde nende lapsepõlve.

Asume ruttu tööle ja selle lõpetades meil on mitu korvitäit ilusaid, kirjuid mune, üks ilusam kui teine. Aga vanakesed nüüd rõõmustavad!

Siin oleme meie, Noorte Koonduse tegevamad liikmed, kes me peaaegu igal õhtul puutume kokku üksteisega. Meil endil on palju raskusi ja muresid, ühel vähem, tei-

Noored hoolekande toimkonna tööõhtul.

sel rohkem. Siin seisan mina oma leinava südamega, oma suure koormaga, mille kandmiseks Kristus on andnud suure jõu. Ja sageli tuleb kiusaja ja ütleb: „Sul on endal nii raske, mis sa veel teistest hoolid!“

Aga me teame, et peame endast heitma kõik oma mina, peame kahanema, muutuma üsna väikeseks, et Kristus meis saaks suureks. Siis Ta annab meile, nõrkadele, jõu aidata veel teisigi. Nagu ütleb apostel Paulus Vilipi kirjas 4, 13: „Mina arendan kõik Kristuse läbi, kes mind vägevaks teeb.“

Me oleme ka teadlikud ses, et see ajalik, mida anname, pole kuigi suur, vaid et me selle kaudu leiaksime tee inimsüdamesse, viiksime talle evangeeliumi ja kuulutaksime Kristuse Jeesuse ülestõusmist.

Kell, mis nüüd heliseb, pole tavaline, millega kutsutakse vanakesi hommiku- ja õhtupalvusele, sest täna heliseb see märksa varem.

Varsti kogunevadki kutsutud vanad saali. Vaikselt nad asuvad istuma pinkidele. See on suur kontrast: saali-täis hallpäisi, kortsuspalgelisi vanaemakesi, nende ees rühm noori, kes tulnud siia tunnistama Önnistegijast.

Nii mõnegi vanakese pilk peatub nooril, mõteldes: „Need on siis need, kes on valinud hea osa, andnud end noorelt juba Issandale.“ Ja veeres nii mõnigi salajane kahetsuspisar oma kasutult raisatud noorusaja pärast. Aga südamest tõusis eestpalve: „Issand, aita neil nooril käia ikka Sinu teedel, pidada Sulle antud tõutust!“

Me laulame: „On õiged vaid teed, mis juhatab Ta,“ — teades, et Issanda järel käies oleme alati õigel teel. Kõik teised teed viivad hukatusse. Ja kui tulebki Issanda teedel võitlusi, me ei karda, sest me teame, meid varjab Isa käsi. Taevase Isa, suure Kuninga käsi.

Kui siis meie noorteõpetaja loeb ülestõusmispühade evangeeliumist: „Nemad nägid, et kivi oli ära veeretatud“ (Mark. 16, 4), on südameis palav soov, et paljude vanade, aga ka noorte südameis algaks uus elu, et Jeesus saaks tõusta Kuningaks, muutuda meie Elu-Issandaks. Siis Ta kaotab nurina elu ühetoonilisuse pärast. Ta kaotab arusaamatused vahekordades teiste kaaselanikega. Ta muudab endas-süvenenud eraku rõõmsaks kaaslaseks. See kõik on ülestõusnud Issanda töö.

Laulnud veel mõned laulud, siirdume koos vanadega nende tubadesse. Kuuleme hüüdeid: „Önnistagu Jumal teid, armsad lapsed, et peate meeles meid, vanu!“ Me ulatame igale vanakesele oma ande, soovides neile ühtlasi õnnistatud Kristuse ülestõusmise pühi.

Need on tervemad, kes istuvad oma voodi juures asetseval pingil. Aga on veel neidki, kes lamavad haigetoas, oodates vaikselt oma Önnistegijat. Ja võib olla juba järgmisi pühi nad veedavad taevas.

Lauldes neile siin, koridoris, midagi nagu nõõrib kurku ja silma valgub pisaraid. On nagu häbi minna oma jõu ja tervisega nende vanakeste ette. Kuid nad ei näegi meid. Nende silmad on suletud. Käed on liiga nõrgad midagi võtma vastu. Ainult huulilt kuuldub palvesõnu.

Samas tõuseb palav tänu meie noorte südameist, et tohime oma parimas elueas olla oma Issanda teenistuses.

See on tänu Issandale Tema armu ja helduse eest, et oleme terved, jõulised. Ja me laulame paludes:

Oma käed Sa laota
Üle minu tööde,
Üle kannatuste ka,
Üle mureööde.
Ja kui maha jätan ma
Maised orud, mäed,
Minu üle laota
Jeesus, oma käed!

Ellen Okk.

Meie ei ole siiski ükski.

Kui prohvet Elisa teener nägi äkitselt Totanis endid piiratuina Süüria sõjavankreist, kohkus ta nii väga, et Elisa teda pidi trööstima: „Ära karda, sest enam on neid, kes meie juures kui neid, kes nende juures,“ (2. Kun. 6. 16) ja Jumalat paluma, et ka poisi ihusilmad avaneksid. Jumalamehe palve väel poisi nõdrad silmad tõepoolest avanesid nägema eneste ümber suuremat sõjaväge Süüria kuninga omast.

Ei palju tugevamaks Elisa poisist tohi pidada endid meiegi pisuke karjuke Kristuse tunnistajaid noori, kel meist mitmelgi tolle kümne aasta vältel on tulnud kogeda ahastavaid maailmast rünnatud olukordi või ka meeleheidet enda seisukorrast, mis nii sageli sarnanemas tuimaks muutunud soolale. Tundes end siin nõnda jõuetuna ja üksinda, tahab kaduda viimanegi lootus võitluse jätkamiseks või veel vähem võitmiseks seda tihedat vastaste leeri, mida silm näeb kõikjal enese ümber ja enese sees. Aga „kui ka meie ei usu, siiski jääb Tema ustavaks“ (2. Tim. 2, 13). Ta saadab ikka jälle parajal ajal troosti oma Sõnas: nagu poissi julgustas Elisa, nõnda ütleb meile Timoteus Ebr. 12, 1: „Sellegärast, et meil nii suur hulk tunnistajaid meie ümber on kui pilved, pangem meiegi maha kõik koorem ja pattu...“

Kui pilv seisab meie ümber nähtamatuid tunnistajaid, kes läinud magama võitjaina.

Jumala arm ei piirdu aga üksnes nähtamatu tunnistajate müüriaga meie ümber. Nähtavaiks tunnistajaiks on Ta kinkinud mõnele jumalakartliku kodu, teisele usklikud sõbrad, või ka mõlemad. Nähtavaks tunnistajate koguks on

meile kindlasti ka kogudus, kus kahtleja kristlane igal pühapäeval võib uuesti veenduda, et ta ei võitle siiski üksinda Issanda väerindel. Ja kui meie, noored, oleme näinud igal aastal kogunemas sadandeid noori üle kodumaa kirikunoorte päevile selleks, et Jumala Sõna veesoonte ääres ammutada jõudu ja väge argipäeva võitlusiks, siis oleme selleski suures Kristuse tunnistajate hulgas saanud uut julgustust ja kinnitust: meie ei ole siiski ükski. Aga eriti suurt julgustust oleme meie mitmed leidnud oma arale südamele vennasrahva Soome kirikunoorte peres.

Tänavu oli võimalus mitmel meie koonduse noorel osavõtta Soome ärgranute suvekoosolekuist Ylistaros. Vägevaks jutluseks meie kartusest pimestunud silmle oli see mitmeteisttuhandeline tumedasse rõivastunud Kristuse tunnistajate pilv, kelles Jumal oli saanud äratada nälga Tema armu järele. See ajaski neid Issanda sõna valgusesse keset kibedamat tööaega. Ja meid kõiki täideti rikkalikult neist Issanda roa raasukesist. Oh et Issand meiegi rahva ja meie noorte südameis saaks äratada elavat nälga Jumala Sõna järgi, küll siis süda avaneb vastu võtma enamgi, nii et oma vaesusest jätkub jagamiseks teisilegi! Sel viisil oli suutnud olla hingehoidjaks paljudele Soome ärgranute perre kuuluv lihtne, alanduses Kristust ja ligimesi teeniv mees Oskar Vihantola, keda iseloomustavad tema mälestussambasse raiutud sõnad: „Vaene, aga paljusid rikkaks tegev.“ Need sõnad avaldasid sügavat mõju meile igale Lapua kalmistult lahkujale.

Oleme alati rõõmistanud, kui oleme tohtinud minna ise või saata mõnda eneste keskelt vennasrahva usklikkude sõprade keskele, sest alati oleme võinud sealt tagasi tulla rikkamaina ja tugevamaina. Oleme tundnud, kui võimsalt liidab meie südameid ühine usk Issandasse Jeesusesse ja ühine rännak igavese elu suunas. Selgeks tunnistuseks sellest osutus mul viimane õhtu ühes Helsingi koguduse noorte suvekodus, kus õhtupalvusel tohtisin kaasa laulda sõnu: „Nii saabun kaudu võõra maa Su juurde päris koju ma.“ Tean, et laulik on mõelnud võõra maa all ajalikku elu, ometi tundsin sel hetkel selles otsekui vastust kokkuvõttena minu kõikidest senistest külaskäikudest Soomes, et võõral maal, võõra rahva ja võõras keeles kuulnud Pühakirja sõnade ja tunnistuste kaudu oli saanud mulle elavamaks Kristus ja selgemaks see, et T e m a on a i n u k e n e ja sirgeim tee, mis viib elusse ja „kelle läbi me võime ühes vaimus ligi minna Isa juurde.“ Ev. 2, 18.

M. Üksi.

Kirik ja noored.

Nad viibisid iga päev ühel meelel
pühaskojas ja kiitsid Jumalat.

Ap. 2, 46. 47.

Lugedes Piiblist neid ridu, tuleb vaimusilme ette pilt esimesest ristikogudusest, mille liikmed olid ristimise armu läbi saanud Issanda rahvaks. Nad tahtsid olla ustavad oma Õn-
nistegijale, olid palveühenduses Temaga ja osasaamises üks-
teisega.

Meiegi oleme ristitud ja igal aastal õnnistatakse meid —
sadandeid noori, kes kinnitavad oma ristimise testamenti.

Kadrinas 1938. a. kevadel.

Igäihe südames on tahe täielikult anduda oma Issandale, kui seistakse kodukiriku altari ees ja töotatakse jääda ustavaks Temale. Sageli aga juba sama päeva õhtul unustatakse need pühad tunded ja töotustega enesele võetud kohustused ja järgnevatel päevil ehk isegi häbenetakse juba kanda kiriku-
noore nime, käia kirikus ja palvetada. Leeris kuulnud Issanda töötused ja sügav elamus õnnistamispäeval ununevad. Suur hulk leeritatud noori pöörab selja kirikule ja kaob neid ümbritsevasse maailma . . .

See on valus tõde ja tihti küsime enestelt, mis on selle põhjus. Me tahaksime näha, et kõik noored jääksid ja kogu-

neksid omas koguduses Kristuse juurde ja saaksid siin osa Tema läbi pattude andeksandmise armust, leiaksid rahu Jumalaga ja oma elule kindla sihi, eesmärgi ja ülesande.

Kirik on kujunenud meile — noortele, koduks, kus armas Isa meid alati vastu võtab, toidab ja juhatab ja meid kõigea varustab, mida vajame. Kui palju õnnistusrikkaid tunde oleme läbi elanud pühas kojas, kus Issand ise meiega isiklikult on kõnelenud oma ustavate sulaste läbi! Miks aga need eemalejäänud noored ei taha tulla vastu võtma Jumala rohkeid andeid? Kas ehk Issand neid on maha jätnud? Need on küsimused, millest ka meie, noored, mööda ei pääse.

... Ja Issand ütleb sulase vastu: Mine välja teede peale ja aedade ääre ja saada neid sisse tulema, et minu koda täis saaks. Luuk. 14, 23.

See Pühakirja salm näitab meile Kristuse tahet. Tema tahab, et kõik tuleksid ja seepärast läkitab Ta oma sulased välja juhutama eksinud inimlapse enese juurde.

Need armukäed on ikka lahti,
mis patustele pakub Ta...

Selles võime olla täiesti kindlad, et Issanda poolt on tee ikka lahti ja seepärast julgeme ka alati minna Tema juurde niisugustena nagu oleme, kõigi oma soovide ja igatsustega. Kristuse õnnistavat ligiolemist tunneme meie ja seepärast võib põhjus, miks kõik, kes kutsutud, ei tule, peituda üksnes inimestes, nii nendes, kes on pandud kutsujateks ja juhatajateks, kui ka kutsutavates, praegusel korral noortes.

Nii noored kui vanad, kes veel iseseisvalt üksnes Pühakirjale ei oska toetuda, otsivad eeskuju inimestelt — esmajoones koguduse ja kirikueltu juhtidelt ja vanemait kristlasilt. Üsna üldiselt otsustatakse usuelu üle just õpetajate ja üldse usklike inimeste elu järele. Ei osata teha vahet Pühakirja õpetuse ja sageli kirikus nähtavale tuleva patu vahel. Seepärast ootavad noored eriti vaimulikelt juhtidelt abi, tuge ja õpetust terve ja puhta Jumala Sõna järele, aga nad tahaksid näha ka oma koguduse ja kiriku juhtidelt, et need ka ise Pühakirja selge õpetuse järele elaksid. Nad tahaksid näha, et nad oma eluga kinnitaksid Pühakirja õpetuse tõde. See annab noortele jõudu ja julgust, aga ka tahet töötada ja võidelda head usuvõitlust. Jumalaarmu tundnud ja Kristusele järgijad noored ei taha kuulda ka kirikust lahjendatud ega poolikut, vaid tervet ja selget Jumala Sõna, milles peitub jõud ja vägi.

Suur on Jumala arm, et on siiski ka meie kogudustes ja kirikus inimesi, kes käivad ise ja kes juhatavad meidki tõe teele. See julgustab ka meid — noori — astuma julgesti

võitluserajale. Vaadates üle kõigist meie kiriku puudustest, me tunneme, et siin on meie kodu ja võitluseväli.

Seistes oma Noorte Koonduse 10-da aastapäeva lävel ja heites pilku tulevikku, usaldame endid julgesti Jumala armu hoolde ja tahame kinnitada Issandale, et oleme valmis Tema abiga pidama oma õnnistamisepäeva töotusi nii Tema kui ka koguduse vastu.

Me oleme kindlad, et Kristus on meiega ja Temaga jääme meie ka võitjateks patu üle nii isiklises kui kiriku elus.

Selleks õpeta ja juhata meid Issand ise tarvitama igapäev Sinu Sõna läbi Sinu armu ja Sinu võitvat väge.

Erika Ufer.

Ustav Sõna.

„Ustav on see sõna ja kõige vastuvõtmise väärt, et Kristus Jeesus maailma sisse on tulnud patuseid õndsaks tegema, kelle seast mina kõige ülem olen.“ 1. Tim. 1, 15.

See oli ühel hilissuvisel pühapäeva õhtul, kui tulime hulgake Kuressaare „Jeesuse Sõprade“ ühingu liikmeid um-

Jaani noori rongikäigus Paides 8. Kirikunoorte Päevil.

bes 10 km kaugusel asuvast külast, kus olime võinud terve päev olla palve ja Sõna osaduses, jällegi tagasi linna poole. Me olime kõik rikkalikult õnnistatud. Mina, kui noor, alles 12 aastat vana, ei mõistnud veel küllalt õieti neid suuri ju-

malikke asju, sellepärast ei julgenud ennast veel nimetada usklikuks, kuid tundsin südames rohkesti rõõmu ja rahu. Ei oska seda õieti kirjeldada, mida tundsin, aga üks hää südames ütles, et Sõna juures on minu õige koht, Sõna üks võib mind õieti juhatada minu eluteel.

Mis mulle eriti meelde ja südamesse jäi sel õhtul ja ka edaspidi, oli noorte laul, mida nad laulsid: „See on üks ustav ja kindel sõna, ja kõige vastuvõtmise väärt, et Kristus Jeesus maailma tulnud, patuseid ära lunastama!“

Sellele jäin mõtlema: Lunastamises pidi seisma minu õndsakssaamine! Õndsaks saada ma tahtsin, kuid — ma ei tundnud end patusena! Ei teadnud midagi olevat teinud, mis oleks olnud patt, sellepärast ei saanud end süüdlaseks tunnistada Jumala ees. Jäi helisema küsimus hinges: kas tõesti pean saama patuseks, kui tahan õndsaks saada? Olen seda mõelnud nii, et pean enne pühaks saama. Ühtlasi tegi see mind ka rahutuks. Kuidas siis on õieti?

Mure õndsakssaamise pärast ajas palvele ja tõsisele otsimisele. Ja nõnda nagu otsijal ei ole enne rahu, kui ta on leidnud, nõnda ka minul.

Tahtsin ühendust usklike noortega, igatsesin seda kõigest südamest. Lootsin leida usklikes täiuslikkust, kuid ma pörkasin vastu ainult puudustele ja vigadele. Olin kurb ja rahutu, janu Jumala Sõna järele ei rahuldanud NMKÜ, isegi leerist lahkudes tundsin, et vähe, vähe veel. Suureks abiks minu igatsuste täitumisel oli Evangeeliumi palvemaja Tallinnas.

Leeri lõppedes tulin Jaani Noorte Kogudusse. Niikaua, kui siin vaatasin ainult arvustavalt teistele, niikaua ma ei saanud edasi. Kui siin aga juhiti tähelepanu iseenesele, enese juures puuduste ja vigade otsimisele, siis leidsin viimati enese. Ma tundsin: ma olen patune. Nüüd hakkasin igatsema Jeesuse Kristuse armu.

See alandas mind sügavasti. Tundsin: ehkki pole mul mingisugust õigust ja ma pole ühtegi väärt, siiski Jeesuse veri kustutab minu patud, Jeesuse läbi tohin olla Jumala laps!

„Kui igast tööst ma viga leian, mis olen teinud ilma peal, siis Jeesu ette maha heidan, kõik kiitlemine kaob seal.

Sest ükski tunnen rõõmustust, et Jeesus on täis halastust.“

Tõesti, ustav on see sõna ja vastuvõtmise väärt, et Jeesus on tulnud maailma mind, patust, lunastama!

R. Okk.

Kindel olgu armastus!

Ebr. 13, 1.

Tähtpäevadel on ilusaks ja kauniks kombeks heita pilk tagasi möödunud ajale ja tööle. See pilgu tagasi heitmine ei ole aga selleks, et seal juures ainult ilutseda — vaid ka möödunud õppimiseks. Seal kerkivad üles mitmed puudused ja vead, aga seal märkab vaatleja ka teotsemisviise, mis on tulnud kasuks tööle ja mida on tarvis tulevikus ka rakendada edu teenistusse.

Seistes nüüd oma koondusega kümnenda kilomeetri positi juures, pöördub silm nagu tahtma ka möödunud radadele.

Noored Pühajärve turistide kodus.

Küll näeme seal palju ilusat, aga märkame sedagi, millest oleks tulnud hoiduda. Küll märkame sedagi, et sagedasti oleme ainult „inimesed“, aga mitte need, kes on töötanud käia ainult evangeeliumi valguses Kristusest juhituduna.

Ei pea meie muidugi peo- ja tähtpäevadel ainult kurtma mineviku üle, vaid meie peame möödunud aegu pidama silme ees julgustavaks, aga ka hoiatavaks märgiks tuleviku suhtes. Ajaloost õpitakse õiget tegutsemist tänapäevaks ning tulevikuks.

Tulevik on inimesile tundmatu ja igal sammul elus edasi rebeneb nagu kübekene tulevikku varjavast eesriidest kuni viimaks seisame vastamisi Viimsega. Kas on aga tõesti

kõik tuleviku rindel maetud kinni? Ei! Meile kristlastele on ju antud see teadmine ning usk: Issand Jeesus Kristus, Viimne Tõde — Viimne Täiuslikkus. Eesriie on meil Kristuse poolt kistud maha — meie peame ainult püüdma jõuda Tema juurde. Seepärast peame meie mitte ainult vaatama minevikku, vaid ka tulevikku — võitlusradadele.

Märgitagem siis ka nüüd neid jooni: selles, millest pidada kinni teel Kristuse poole, et meie kord võidetud positsioonidelt tagasi ei lange, vaid kindlalt edasi sammume.

Meie oleme Kristuse sõdurid, kes püüavad võita seda vahemaad, mis meid lahutab viimsest võidust. Sõdureil on aga rünnakule minnes kindel lähtealus. Ka meil on sellane alus, mis kunagi ei kõigu, millel peame ka tulevikus kindlasti seisma ja võitlema — Jeesus Kristus! Aga Kristus on meile ka kuulutanud ja kuulutab ka uuesti — mina teen teid vabaks kõigist pattudest. Tema vabastab meid rängast patu koorast, mis takistab edasiliikumist edukalt. Kerges edasiliikumises on aga võidupant — võidueeldus! Jääge Kristusesse, sest Tema on Võitja!

Tulevikus tuleb aga pidada kinni veel ühest tõsisest nõudmisest, mille vastu meie ehk kõige sagedamini ja rängemini just eksime: „Vendade armastus jäägu kindlaks!“ Kas ei tule meile siin meelde palju juhtumeid, kus armastus vendade ja õdede vahel oli muutunud lõdvaks, tahtes anda maad vaenu vaimule. Ja selle tagajärjed? Segased olukorrad omavahelistes suhetes ning paigal tammumine ja isegi tagasi langemine tegevuses. Võit nagu kaugenese selle tagajärjel. Võidelda ja võita võib ainult siis võimsalt, kui tead, et see, kes seisab sinu kõrval, armastab sind, on sinu vend — sinu õde; kui kõrval võitleja süda tuksub samas rütmis, mis sinul ja suu laulab samu võitluslaule. Siis tuleb enese „minnal“ lasta täiesti surra, et Kristus istutaks südamesse kindla vennaliku-õeliku armastuse — sest Tema on ju lihaks saanud Armastus.

Tulevikuradadele astudes peab ennast meil laskma edasi viia puhtal evangeeliumi vaimul ning olema Kristuse tunnistajaid maailma ees.

Kadugu lahkeliid — süvenegem armastuses, mille on süütanud põlema Kristus.

Vendade armastus jäägu kindlaks.

L. Teder, mag. theol.

Riigiraamatukogu.

№. S. 3997.

S3997

S3